

Marksizm ve sosyal-şovenizm / 6 - H. Fırat

Sınavdan geçen çok uluslu sosyalist Sovyetler Birliği, onu oluşturan halkların özgürlüğe, eşitliğe ve gönüllü birliğe dayanan sağlam ve sarsılmaz kardeşliği idi. Bu, Leniniz-

min ulusal sorun programı ve politikasının dolaysız bir ürünüydü...

...Sonuçta Sovyet halklarının, tarihin çöp sepetine attıkları, dünyanın egemen sınıflarının o günkü karşı-devrimci artik-

larıydı. Ama Aydemir Güler, bu çok açık tarihsel-sınıfsal olguyu çarpıtarak, ihaneti tutup dünyanın "ezilen ulusları"nın bir kısmına mal ediyor."

S.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2022 / 08
21 Şubat 2022

Kızıl Bayrak

kizilbayrak62.net

İşçi sınıfının ve direnişin baharı

3

Burjuva düzen muhalefeti ve sermaye düzeni

Seçimlerin ardında burjuvazinin iktidar dümenine kim oturursa otursun yapacakları ilk şey, emekçilere yeni bir saldırı programını dayatmak olacaktır.

4

AKP-MHP iktidarı, Körfez Şeyhleri ve Siyonist rejim

Saray rejiminin sergilediği kaba riya- karlık burjuva siyaset ölçülerini bile altüst ediyor. Abu Dabi ziyareti bunun ibret verici örneklerinden biridir.

19

ABD ile suç ortakları savaş kışkırtıcılığına devam ediyor!

Çatışmaların bir savaşa dönüşüp dönüşmeyeceği ise, ABD ile suç ortaklarının Rusya'yı kuşatma planında ne kadar ısrarlı olmalarına bağlı.

Fahiş zamlar, özelleştirme ve "kamulaştırma" - E. Bahri

S.4

İEKK: Yaşasın 8 Mart

S.20

İşçi sınıfının ve direnişin baharı

Çok yönlü krizlerin Türkiye kapitalizmini belirlediği bir dönemden geçiyoruz. Ekonomiden siyasete, sosyal-kültürel çöküntüden uluslararası ilişkilere değin, bir dizi alanda sistemin kırılma noktalarını ortaya koyan kriz dinamikleri, her geçen gün sürdürülebilir olmaktan çıkıyor.

Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de kapitalizmin çözümsüz krizlerinin toplum yaşamında yarattığı ağır tahribatlar ise, bir yandan sosyal bunalımı derinleştirirken öte yandan emek ile sermaye arasındaki çelişkiyi keskinleştiriyor. Son haftalarda bir dizi fabrika ve işletmeye yayılan işçi direnişleri ile hayat pahalılığı karşısında gerçekleştirilen yaygın eylemler, bu gerçeğin en dolaysız kanıtlarıdır.

İşçi direnişlerinde ve sokak eylemlerinde öne çıkan “İnsanca yaşamaya yetecek ücret!”, “Sefalet dayatmalarına hayır!”, “Zamlar geri alınsın!”, “İşten atmalar yasaklansın!” vb. talepler ise, gelişmekte olan sınıf-kitle eylemlerinin dolaysız olarak kriz zemini üzerinde yükseldiğini ortaya koymaktadır.

Zira, kapitalizmin krizinin iktisadi-sosyal tüm faturası işçi ve emekçilerin omuzlarındadır ve bu koşullar altında “İnsanca yaşam!” özlemi emekçi kitleler içerisinde

her geçen gün yoğunlaşmaktadır.

KRİZİN FATURASI KAPİTALİSTLERE!

Krizin her geçen gün büyüdüğü fatura karşısında en temel, en insani, haklı ve meşru talepler için harekete geçen sınıf bölüklerinin desteklenmesi, dayanışmanın örgütlenmesi, hak arama mücadelelerinin çoğaltılması ve birleştirilmesi, önümüzdeki bahar döneminin en kritik halkasını oluşturmaktadır. Bunun koşulları her geçen gün olgunlaşmaktadır.

Öte yandan, krizin faturasına karşı gelişen mücadeleler içerisinde krizin kapitalist karakterini tüm açıklığı ile ortaya koymak, her vesileyle sömürü düzeninin tüm temel gerçeklerini döne döne vurgulamak sınıf hareketini siyasallaştırabilmek açısından büyük bir önem taşımaktadır. Halihazırda gelişmekte olan mücadeleler, kitlelerin öne çıkardığı istem ve talepler bunun imkanlarını her geçen gün arttırmaktadır.

“Tüm bu istemler bir arada işçi sınıfının ve emekçilerin en acil ve en insani ihtiyaçlarını ifade etmektedirler. Bu çerçevede her bakımdan haklı ve meşrudurlar. Ayrıca tüm bu istemler için yeterli kaynaklar da birikmiş toplumsal zengin-

lik ile üretim ve hizmet araçları olarak toplumda fazlasıyla vardır. Tüm sorun bunların kapitalist özel mülkiyet tekeli altında bulunmasıdır. Krizi vesile ederek sorgulanması gereken, işçilerin ve emekçilerin gündemine taşınması gereken de budur. Bu tekel emekçileri en temel ihtiyaçlarından yoksun bırakmakla kalmakta, topluma her seferinde çok yönlü yeni bir ağır fatura çıkaran yıkıcı krizlerin de asli nedeni oluşturmaktadır. Kapitalist sistemin krizi gerçekten devrimci olan her partinin önüne bu sorgulamayı kitlelerin gündemine taşımayı, kitlelerin geniş katmanlarına mal etmeyi, istemlerin formüle edilmesini olduğu kadar mücadele ve eylem hattını da buradan kurma görev ve sorumluluğunu koymaktadır.” (Kriz ve devrimci mücadelenin sorunları, Ekim, Sayı: 255, Aralık 2008)

Tüm bu açılardan önümüzdeki bahar dönemi içerisinde “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” şiarını mücadeleye atılan kitlelere mal etmek büyük bir önem taşımaktadır.

Bu şiar, hem toplumsal mücadele güçlerinin ve en geniş emekçi kitlelerin hızla benimseyip etrafında birleşebileceği bir eksen oluşturmakta, hem de krizin

faturasına karşı verilen iktisadi-sosyal mücadeleleri sınıfsal bir eksene oturmaktadır.

SINIFIN VE DİRENİŞİN BAHARI

Ocak ayından bu yana birbiri ardına patlak veren ve giderek yaygınlaşan işçi direnişleri, yoksullaşmaya ve hayat pahalılığına karşı gelişen emekçi eylemleri, işçi sınıfının ve emekçilerin 8 Mart’la kapıları aralanacak ve 1 Mayıs’ta doruk noktasına ulaşacak olan bahar dönemine damga vurmasının koşullarını olgunlaştırmaktadır.

Bu açıdan, bahar dönemi içerisinde gerçekleşecek olan kitle eylemleri ve mitingler, mevzilerde direnen işçi ve emekçiler kadar henüz harekete geçmeyen öfkeli sınıf bölüklerinin, emekçilerin, kadınların ve gençlik kitlelerinin akacağı birer kanala dönüşebileceklerdir.

Bunun içindir ki, sınıf devrimcileri ve toplumsal mücadele güçleri bahar dönemi hazırlıkları kapsamında toplumsal öfkenin akacağı kanalları yaratma çabasını öncelikli görev olarak ele almalı, tüm güç ve olanaklarını sınıfın ve direnişin baharını örgütleme sorumluluğu ile seferber etmelidirler.

Burjuva düzen muhalefeti ve sermaye düzeni

Burjuva düzen muhalefeti, seçimlerde ortak tutum saptamak ve bunun gerektirdiği iş birliğinin yol ve yöntemlerini tartışarak somutlamak için çabalarını sıklaştırıyor. İktidar ve muhalefetiyle burjuva düzen cephesinde hareketli bir dönem yaşanıyor.

AKP ve MHP tek adam rejimini korumak, muhalefet partileri ise onu "seçim sandığın gömmek" için çırpınıyorlar. Düzen muhalefedinin ortak paydası, "güçlendirilmiş parlamenter sistem" ile sözde Türkiye'ye demokrasiyi getirmek. Bunun için de iflas etmiş bulunan "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi"ni seçimlerle yenmek hedefleniyor.

Düzenin altı muhalefet partisi, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun çağrısı üzerine buluştular. Ardından yapılan ortak açıklamada, "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem'e geçmenin "öncelikli hedef" olduğu belirtildi.

Türkiye'nin en derin siyasi ve ekonomik krizlerden birini yaşadığı vurgulandı. "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi" adı altında uygulanan "keyfi ve kural tanımaz yönetim" de bunun sebebi olarak gösterildi. Seçimlerden sonra uygulamaya başlanacak politikaların "milletimizin rahat bir nefes almasını sağlamak ve refah düzeyini yükseltmek" hedefine bağlandığı belirtildi. Üzerinde anlaşılan "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem Mutabakat Metni"nin ise 28 Şubat'ta kamuoyuyla paylaşılacağı duyuruldu.

Türkiye'nin istişare ve uzlaşma ile çözülemeyecek hiçbir sorunu olmadığını belirterek, yapılan toplantıyı, Türkiye için tarihi bir gün ilan ettiler. "Etkin ve katılımcı bir yasama", "tarafsız ve bağımsız bir yargı", "özgürlükçü, demokratik, adil bir sistem inşa etme kararlığı" içinde olduklarını iddia ettiler.

Ortak hedeflerini, "Avrupa Birliği normları çerçevesinde temel hak ve özgürlüklerin güvence altına alındığı, herkesin kendini eşit ve özgür vatandaş olarak gördüğü, düşüncelerini özgürce ifade edebildiği, inandığı gibi yaşayabildiği demokratik bir Türkiye'yi inşa etmek" olarak duyurdular.

Tüm bunları gönül rahatlığıyla duyuranların, meclisin üçüncü büyük partisi olan HDP'yle bir arada anılmayı bile sorun olarak görmeleri ise iddialarının temelsizliğini ortaya koyuyor.

MUHALEFET VE İKTİDARIN PROGRAMI TEKTİR

Burjuva düzen partilerinin tümünün ortak özelliği, aralarındaki "farklılıklara" rağmen kapitalist düzenin temel çıkarları üzerinde ortaklaşmalarıdır. Dolayısıyla izledikleri politikalar ve programları aynıdır. Türkiye'yi bugünkü karanlığa sürükleyen gerici temsilcileri ile "sol sosyal demokrat" olduğunu iddia edenlerin bu kadar rahat anlaşmaları da izledikleri politikaların temelde aynı olmasındandır. İç ve dış tüm temel politikalarda, en kritik konularda tek adam rejimiyle iş birliği içinde olmaları da bunun ifadesidir.

Sermaye partilerinin tümü de demokratik hak ve özgürlükler, Kürt sorunu, emperyalizme uşaklık, "terörle mücadele" adı altında terör rejiminin güçlendirilmesi vb. konularda iktidar partisiyle aynı saftadırlar. Mevcut iktidara itirazları, tüm sorunların kaynağı olarak sundukları "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi" adı altında uygulanan keyfi ve kural tanımaz yönetim biçimidir. AKP karşıtlığı ekseninde hak ve özgürlükler üzerinde konuşmaları, emekçilerin özlemlerini istismar etme ve sahte hayaller yaymanın ötesinde bir anlam ifade etmemektedir.

"Özgürlükçü, demokratik, adil bir sistem", "temel hak ve özgürlüklerin güvence altına alındığı, herkesin kendini eşit ve özgür vatandaş olarak gördüğü, düşüncelerini özgürce ifade edebildiği, inandığı gibi yaşayabildiği demokratik bir Tür-

kiye'yi inşa etmek"! Bunlar emekçilere sunulan temel vaatlerdir. Fakat, iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş kapitalist düzenin tam hizmetinde olan bu partiler, bu vaatleri gerçekleştirmek bir yana sınırlı reformlar dahi yapabilecek durumda değildirler. Onlar, her açıdan iflas etmiş ve çivisi çıkmış rejimi ancak restore etmekle uğraşabilirler.

Toplumun ve emekçilerin gündemindeki temel sorunlara ilişkin sunulan sözde çözüm önerileriyle onlar, emekçileri aldatmak peşindedirler. Emekçilerin talep ve özlemlerini istismar ederek, biriken hoşnutsuzluk ve öfkenin bir sosyal patlamaya dönüşme olasılığı önüne barikat kurmak istemektedirler. Halkı "otoriter yönetim"den kurtarma ve kimi "iyileştirmeler"de bulunma vaadi ile gerçekte kitleleri düzene bağlamayı amaçlamaktadırlar. Onların sözünü ettiği "temel hak ve özgürlüklerin güvence altına alındığı, herkesin kendini eşit ve özgür vatandaş olarak gördüğü ... demokratik bir Türkiye" yolunda mesafe almak "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem"le değil, ancak emekçi kitlelerin güçlü sosyal mücadeleleriyle olanaklıdır.

SERMAYE İKTİDARINI SAĞLAMLAŞTIRMA PROJESİ

"Dünya tarihinde ilk kez bir otoriter yönetimi seçimle göndereceğiz" müjdesini şimdiden veren burjuva muhalefet, "güçlendirilmiş parlamenter sistem"le Türkiye'nin bütün sorunlarını çözmek

iddiasındadır. Oysa söz konusu olan, "Belirli bir süre için parlamentoda işçi sınıfı ve emekçi halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek"tir. "Yalnızca anayasal parlamenter krallıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur."

Başkanlık sistemine karşı "güçlendirilmiş parlamenter sistem" için mücadele, AKP iktidarı ve Erdoğan şahsında temsil olunan sermaye diktatörlüğünün aşırılıklarının törpülenmesi mücadelesidir. Burjuva düzenin restorasyon programı olan bu proje, emperyalist odaklar ve işbirlikçi büyük burjuvazi tarafından desteklenmektedir. TÜSİAD'ın ilgili partiler arasında mekik dokuması da bundandır. Dolayısıyla parlamenter sisteme dönüş projesi, düzen muhalefedinin kapitalist düzeni ve burjuva sınıf iktidarını daha da sağlamlaştırmayı ve emekçi kitlelerin mücadelesini dizginlemeyi, onların düzeni sarsacak olası çıkışına barikat olmayı amaçlayan bir projedir.

Siyasal hak ve özgürlükleri elde etmek, ulusal ve cinsel kölelikten kurtulmak, uzun çalışma saatlerine, düşük ücretlere ve kölece çalışma koşullarına son vermek, işsizlikten, yoksulluktan, açlıktan kurtulmak, insanca yaşam vb. emekçi kitlelerin en temel ve yakıcı talepleridir. Burjuva düzen muhalefedinin "güçlendirilmiş parlamenter sistem"inde, sınıf ve emekçilerin bu taleplerine yer yoktur. Seçimlerin ardında burjuvazinin iktidar dümenine kim oturursa otursun yapacakları ilk şey, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yeni bir saldırı programını dayatmak, ekonomik krizin büyüyen faturasını işçi ve emekçilere ödetmek olacaktır.

Dolayısıyla emekçiler arasında yayılacak her türlü beklenti ve hayale karşı mücadele etmek, işçilerin, emekçilerin, Türk ve Kürt halklarının mücadele birliğini kurup geliştirmek, bu mücadeleyi somut talepler etrafında güçlendirerek sermaye iktidarını devirme hedefine bağlamak, biricik devrimci politikadır. Bu, burjuva düzen partilerinin yanı sıra emekçiler arasında parlamentarist hayaller yayan liberal reformist partilerin de karşısına işçi sınıfının devrimci partisinin programı ve politikalarıyla çıkmak demektir.

AKP-MHP iktidarı, Körfez şeyhleri ve Siyonist rejim

AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın Körfez şeyhlerinin kapılarını aşındırma 'atılımı' devam ediyor. Birçok ülkeyle ilişkilerde 180 derece dönüş yapan saray rejimi, dün hasım/hain/düşman ilan ettiklerinin artık neredeyse ayaklarına kapanıyor. Müritleriyle birlikte Birleşik Arap Emirlikleri'ne (BAE) giden saray rejiminin başı, U dönüşlerindeki marifetini bir kez daha sergiledi.

"ŞEYTAN"IN AYAĞINA GİTMEK

AKP-MHP rejiminin şefleri ve bütün medya aygıtları yakın zamana kadar Abu Dabi Veliaht Prensi Şeyh Muhammed bin Zayed Al Nahyan'ı 'FETÖ darbesinin finansörü' diye takdim ediyordu. Şeyhi 'şeytan' ilan edip yıllarca taşladılar. Saray besemesi medya ile rejimin şeflerine bakılırsa, bu 'şeytan şeyh' 15 Temmuz darbe girişimi için 3 milyar dolar harcamış. Bundan dolayı yakın zamana kadar hem AKP'nin hem şefinin 'bir numaralı düşmanı' bu şeyhten başkası değildi.

Ne hikmetse, saray rejiminin başı Tayyip Erdoğan 24 Kasım 2021'de Abu Dabi şeyhini Ankara'ya davet etti. "Şeytan şeyh'e Ankara'da kırmızı halılar serildi, sıfatları değiştirildi, adamı 'kral hazretleri' ilan ettiler. Şeyhin ziyaretinden coşkuya kapılan saray besemesi medya, BAE'nin Türkiye'ye 10 milyar dolar yatırım yapacağı 'müjdesini' bile verdi. Şeyh Al Nahyan'ın FETÖ'ye 3 milyar dolar verdiğini yazıp şeytanlaştıranlar, artık onu yere-göğe sığdırmamaya başladılar.

İş o kadarla kalmadı, AKP şefi Tayyip Erdoğan yanına müritlerini de katarak "şeyh hazretlerinin", ayağına gitti. Yapılan görüşmelerde tarafların 13 anlaşma imzaladığı duyuruldu. BAE'li kapitalist-

lerin huzurunda konuşma yapan Tayyip Erdoğan, "Size her kolaylığı sağlarız, gelin Türkiye'de yatırım yapın" diye yalvardı. Mafyatik saray rejiminin acilen rant kaynaklarına ihtiyacı olduğu anlaşılıyor. Belli ki çeyrek asırdan beri yağmaladıkları Türkiye'de artık istedikleri oranda rant yaratamıyorlar. Elde ne kaldıysa kelepir fiyatına da olsa şeyhlere satmak için acele ediyorlar. Bundan ötürü dünün 'kibirli dünya lideri' artık şeyhlerin önünde yalvarma edasıyla 'gelin yatırım yapın' diye dileniyor. Bu koşullarda 'şeytan şeyh'in 'kral hazretleri' olması eşyanın tabiatı gereği oluyor.

ŞEYHİN HUZURUNDA SİYONİSTLERLE PAZARLIK

BEA şeyhi 'FETÖ darbesini finanse eden şeytan' iken, Siyonist İsrail rejimiyle ilişkileri 'normalleştiren' bir anlaşma im-

zalarak, Filistin halkını sırtından hançerlemişti. Görüntüye bakılırsa AKP-MHP rejiminin başı buna çok sinirlenmişti. Siyonistlerle BEA ilişkilerinin normalleştirilmesi anlaşmasına saldıran Tayyip Erdoğan şöyle bir açıklama yapmıştı: "Ben de dışişleri bakanıma talimatı verdim. Dedim ki, 'Abu Dabi yönetimiyle özellikle diplomatik ilişkileri askıya almak veya hut da bizim de büyükelçiyi geri çekme gibi bir adımımız olabilir. Çünkü biz Filistin halkının yanındayız. Filistin'i de hiçbir zaman yedirmedik, yedirtmeyeceğiz."

2020 Ağustos'unda riyakarlığın doruklarını fetheden AKP şefi, Abu Dabi şeyhini hedef alarak "Filistin'e yönelik adım yenilir yutulur bir adım değil" diye vaaz vermişti. Bu aynı zatın şimdi Abu Dabi'de "kral hazretleri'nin huzurunda Siyonistlerle pazarlık yaptığı ortaya çıktı. AKP heyetinin Abu Dabi ziyareti devam

ederken, İsrail Cumhurbaşkanı'nın Türkiye'yi ziyaret etmek için hazırlık yaptığı duyuruldu. Bu çakışma bir tesadüf değil, yapılan pazarlıkların ürünüydü elbette.

Abu Dabi şeyhlerinin Siyonist rejimle ilişkileri normalleştirmeleri Filistin davasına ihanetse -ki öyledir-, "Filistin'i de hiçbir zaman yedirmedik, yedirtmeyeceğiz" vaazı veren AKP şefinin tam da Abu Dabi'de Siyonist rejimle pazarlık yapıp, İsrail Cumhurbaşkanı'nı Türkiye'ye davet etmesine ne denir?

Dinci-faşist AKP-MHP koalisyonu için U dönüşü yapmak 'sıradan' bir şeydir. Kuşkusuz ki, burjuva siyaseti büyük ölçüde yalan ve manipülasyon üzerine inşa edilir. Ancak saray rejiminin sergilediği kaba riyakarlık burjuva siyaset ölçülerini bile altüst ediyor. Abu Dabi ziyaretinde yaşananlar bunun ibret verici örneklerinden biri oldu sadece.

Faturalara gelen zamlar ve hayat pahalılığına karşı pek çok yerde eylemler yapıldı. Trabzon, Muğla ve İstanbul'da Bakırköy ile Sultangazi'de yapılan eylemlerde "zamlar geri alınsın" denildi.

TRABZON'DA ENGELLEMeye RAĞMEN EYLEM

Trabzon Demokrasi Platformu'nun çağrısı ile PTT Merkez şubesi önünden Trabzon Meydanı'na yapılacak yürüyüş polis tarafından engellendi. Bunun üzerine PTT önünde basın açıklaması yapan

Zam protestoları

Trabzonlular, zamların geri çekilmesi için çağrı yaptı.

BAKIRKÖY'DE ZAM PROTESTOSU

İstanbul Bakırköy'de bugün PTT önünde yüksek elektrik faturalarına karşı "Hemen Devletleştirme" talebiyle basın açıklaması yapıldı. Türkiye Komünist Partisi (TKP) Bakırköy İlçe Örgütü'nün

çağrısıyla yapılan basın açıklamasında, enerji sektöründeki tüm faaliyetlerin hemen devletleştirilmesi gerektiği vurgulandı.

MUĞLA'DA KÜRSÜ KURULDU

SOL Parti Muğla İl Örgütü Sınırsızlık Meydanı'nda "Halk kürsüsü" kurdu. Çok sayıda emekçinin söz aldığı kürsüde "Ar-

tık halk konuşacak diyoruz" denildi.

SULTANGAZI'DE POLİS ENGELİ

İstanbul Sultangazi'de kadınlar "Krizi biz yaratmadık, bedelini de ödemeyeceğiz" pankartı ile Eski Karakol'dan Gazi Cemevine yürümek istedi.

Polis kadınların yürümesine izin vermezken, kadınlar açıklamasını Eski Karakol'da yaptı.

Etrafta bulunanların da destek verdiği eylemde, kadınlar tencere, tavalarla, alkışlarla, ıslıklarla ses çıkardı.

Saray rejimine ağır fatura: Emekçilerin büyüyen öfkesi

Ekonomik ve siyasi krizlerin bunalıtığı AKP-Erdoğan iktidarı, çareyi baskı politikalarını tırmandırmanın yanı sıra toplumu manipüle etmekte ve algı yönetiminde bunalan kitleler nezdinde hiçbir inandırıcılığı ve meşruiyeti kalmayan rejim, rakamlarla oynayarak, temelsiz “müjdeler” vererek ya da göstermelik düzenlemeler yaparak zaman kazanmaya çalışıyor. Bunun son örneği temel gıdalarda KDV oranının %1’e indirilmesi oldu.

AKP iktidarının açıkladığı “24. Ekonomi Paketi”nde, gıda fiyatlarındaki astronomik artış zımnen kabul edilmektedir. Ekonomi tıkrında diyen iktidar ve Londra’da yatırımcıların gözlerinin içine bakan Nebati, enflasyonu sorun olarak görmediklerini ifade etseler de bu düzenleme ile göz boyamaya çalışmaktadırlar.

KDV’yi düşürmek fiyatları düşürmeyecektir. Fiyatlara gelen zamların nedeni vergiler değil, maliyet oranlarıdır. Elektrik, akaryakıt ve doğalgazda, yani maliyet oranlarının asıl belirleyenlerinde artış devam ederken, KDV düzenlemesi yapmak göz boyama çabasından başka bir şey değildir. Tek adam rejiminin şefi paketin açıklandığı toplantıda, “(KDV indirimi) Gıda ürünlerinde yüzde 7’lik indirim anlamına geliyor. Sektörden de yüzde 7 indirim bekliyoruz” dedi.

“ENFLASYONLA MÜCADELE TİMİ”: EKONOMİK ZORBALIK

AKP şefinin ultimatomu ile etiketlere yansıtılacak “indirim” göstermelik olarak kalacaktır. Burjuva iktisatçılar dahi bu düzenlemenin ne fiyatlara ne de enflasyon oranlarına bir etkisinin olacağını belirtiyorlar. Farklı çevrelerden iktisatçılar, tedbirin emekçileri rahatlatmayacağı düşüncesindedir.

AKP iktidarı ekonomik krizin faturasının her biçimini emekçilere ödetirken bir yandan da algı yönetimi yapmaktadır. Fiyat denetimi yapan iktidar tüm sorumluluğu üzerinden atmaya çaballıyor. Ayrıca “Enflasyonla Mücadele Timi” ekonomideki zorbalığın resmi olarak da

okunabilir. Enflasyonun tarihi rekorlar kırdığı böylesi bir dönemde kredilerle oynamak, yastık altında altınların var olduğuna inanmak ve buna talip olmak harikalar diyarının yeni illüzyon gösterisi olarak sunulabilir.

Bakan Nebati’nin yastık altından Hazineye akmasını umduğu altınların fiyatı 300 milyar dolar değerinde. Kur Korumalı Mevduat’tan yastık altındaki altınlarla uzanan bu hikayede emekçilerin payına düşen şey, artan hayat pahalılığından başkası olmayacaktır.

“YENİ EKONOMİ MODELİ”: NERDEN NEREYE?

AKP-MHP iktidarının ekonomi poli-

tikaları nedeniyle yapılan faiz indirimi, dövizin artışına neden oldu ve enflasyon arttı.

Temel tüketim maddelerine gelen zamlar ve artan hayat pahalılığı emekçiler için hayatı yaşanmaz hale getirdi. Biriken öfke ve tepki nedeniyle algı yönetmeye çalışan saray rejimi, doğalgazda faturaların beşte dördünü ödediklerini iddia etti. Saray rejimi algı yönetme çabasının bir ürünü olarak gıdada ve elektrikte indirim yapıldığını öne sürse de sadece 4 ayda fiyatlar 2-3 kat arttı.

Enflasyon, hayat pahalılığı, petrol ve enerji krizi, doğalgaz ve elektrığe yapılan zamlar emekçilerin öfkesini taşırdı ve sokaga döktü.

Emekçiler faturalarına ve temel tüketim maddelerine gelen zamların maaşlarına yapılmaması nedeniyle öfke biriktiriyor, tepkilerini ortaya koyuyorlar. Bu tepki gerek üretim alanlarında gerekse sokaklarda yansıtılıyor.

Zam yağmuru altında ezilen emekçilerin öfkesi büyürken, gerici-faşist rejimin bu türden göstermelik adımları temelde bir seçim yatırımı olarak görülüyor.

Bir gün daha iktidarda kalmanın hesabını yapan saray rejimi emekçilerin artan öfkesinin sonucunda ağır bir fatura ödemekten kurtulamayacaktır.

Sermaye iktidarı bir yandan ülkenin doğal alanlarını karış karış satarken öte yandan kamuya ait olan fabrikaları ve tesisleri de bir bir özelleştirerek sermayeye peşkeş çekmeye devam ediyor. Özelleştirmelerin faturası da düşük ücretler, ağır çalışma koşulları, vergiler olarak işçiye, emekçiye kesiliyor.

Erdoğan yönetimi iktidara geldiği günden beri sermayeyi ihya eden politikaları ile işçi sınıfını yıkıma sürükledi. Taşeron çalışmanın, güvencesizliğin, iş cinayetlerinin arttığı bu dönemde özelleştirme saldırıları da hızlandırıldı. Yasallaştırılmış gasp olan özelleştirme saldırılarının 2022’de de devam edeceği Cumhurbaşkanlığı Yıllık Programı’nda duyuruldu. 2022 yılında Derbent, Çamlıca 1, Tortum, Çal ve Girlevik 2 Hidroelektrik, Gebze Dilovası Doğalgaz Kombi Çevrim Santralleri, Tekirdağ Marmara Ereğlisi taşınmazları (Eski NATO Kabul Limanı) ve Fenerbahçe-Kalamış Yat Lima-

Özelleştirmelere 2022’de de devam

nı’nın özelleştirme hazırlık işlemlerinin tamamlanacağı ve ihale ilanı için gerekli çalışmaların yapılacağı açıklandı.

AKP’li dönemde zirve

Türkiye’de 1980’li yıllarda başlayan özelleştirme saldırısı AKP döneminde zirve yaptı. 12 Eylül faşist darbesinin ardında bıraktığı 24 Ocak kararlarına sahip çıkan ve üzerinde gelişen AKP, iş başına geldiği andan bu yana özelleştirme politikalarını vahşice uyguladı, uyguluyor. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı’nın 2020 Yılı Faaliyet Raporu’nda 1986 ile 2003 yılları arasında özelleştirmelerden 8,2 milyar dolar, AKP iktidarı döneminde, özelleştirmelerin hız kazandığı 2004 ile 2020 yılları arasında ise 62,2 milyar dolar gelir sağlandı. 2020’de 22 milyon dolar özelleştirmeye imza atan iktidarın

2021 sonundaki özelleştirme bilançosu 413 milyon dolara çıktı.

Özelleştirme Kanununda 2000 yılı öncesinde 8 değişiklik yapılırken, 2000-2016 yılları arasında 46 kez değişikliğe gidilerek, yasalar talan ve yağmaya uygun hale getirildi. Kamu kuruluşları, fabrikalar, limanlar, enerji şirketleri, gayrimenkuller tek tek satılarak sermaye çeteleri ihya edildi. Özelleştirmelerin faturası ise her zaman işçi ve emekçilere kesildi.

wwÖzelleştirmelerin yıkıcı sonuçları iş cinayetleri, iş “kazaları”, güvencesiz çalışma, çalışma koşullarının ağırlaşması olarak işçi ve emekçilere yansıdı. Madenlerde katliamlar, demiryollarında tren kazaları, elektrik faturalarında fahiş artışlar...

Aynı zamanda ülkenin ormanları, kıyıları, nehirleri vs. gibi doğal alanlar küçük bir azınlığa devredilerek talan edildi, ediliyor.

Bu talan doğaya geri dönüşü olmayan zararlar vermeye devam ediyor.

Özelleştirme yağmasının 2022’de hız kesmeyeceği kesinleşmiş bulunuyor.

Taşınmazların, kıyıların, santrallerin, limanların yanı sıra son günlerde yüksek elektrik zamları ile bir kez daha tepkilerin hedefi olan elektrik dağıtımını yapan şirketlerin 75 santrali de 2022 yılında yine garanti ödemesi kapsamında bulunuyor.

Sağlık, eğitim, ulaşım gibi alanlarda her özelleştirme adımı işçi ve emekçiler için bu ihtiyaçları daha ulaşılamaz ve daha pahalı hale getiriyor.

Özelleştirme yağmasına karşı mücadele etmek ise işçi sınıfının insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadelesinin temel bir ögesi olmayı sürdürüyor.

Fahiş zamlar, özelleştirme ve “kamulaştırma”

E. Bahri

Elektriğe peş peşe yapılan fahiş zamlarla faturalar kısa sürede kat kat arttı. Öyle ki, kimi hallerde ev tüketicilerinin elektrik faturaları ev kiralarna yaklaştı. Çoğu küçük işyerinde ise kiralari aştı. Kış aylarında doğalgaz ve elektrik faturaları neredeyse asgari ücretin yarısını yutmaya başladı. Vahşi kapitalizmin egemen olduğu ülkelerde bile bu kadar azgın bir soygun görülmuş şey değil.

Saray rejimi ve dağıtım işini yapan yandaş şirketlerin yaptıkları fahiş zamlar, elektrik-doğalgaz faturalarını milyonlarca işçi ve emekçi için tam bir kabus haline getirdi. Kapitalist ölçülerde bile akıldışı boyutlar alan bu soygun çarkına karşı toplumda biriken tepkiler, AKP-MHP koalisyonunu göstermelik de olsa bazı müdahalelerde bulunmaya mecbur etti. Düzen muhalefeti dahi sorunu gündeme taşımaya başladı. Bazı kentlerde düzen partilerinin de katılımıyla elektrik zamlarını protesto mitingleri düzenleneceği açıklandı.

ÖZELLEŞTİRME TALAN ÜSTÜNE TALANDIR!

Özelleştirme işçi sınıfı ile emekçilere karşı geliştirilmiş planlı ve çok boyutlu bir saldırdır. Neo-liberal politikaların ‘olmazsa olmazı’ olarak gündeme getirilmiş ve adım adım uygulanmıştır. Özelleştirme 30 yılı aşkın süreden beri devam eden bir saldırdır. Ancak 20 yıldır iktidarda olan AKP ile suç ortakları özelleştirme alanında tam bir talan ve peşkeş çarkı kurarak satılmadık şey bırakmadılar. Ekonomistlerin yaptıkları hesaplamalara göre, AKP iktidarı döneminde özelleştirmeden 70 milyar dolar avanta elde edilmiştir. Bu devasa servete rejimin efendileri ile yandaş sermaye grupları el koyarken, çalışanların emeği ve emekçilerden alınan vergilerle inşa edilen kamu kurumları, ‘yerli’ ya da yabancı şirketlere ‘kelepir’ fiyatına peşkeş çekilmiştir. Özelleştirilen kurumlarda çalışan on binlerce işçinin çoğu ise işten atılmıştır.

AKP ile suç ortakları özelleştirme ve talan konusunda en pervasızları olsalar da, özelleştirme talanı sermaye devleti ile tüm düzen partileri tarafından savunulmuştur. Zira saldırı küreseldir. Emperyalist merkezlerde hazırlanmış ve sayısız ülkeye dayatılmıştır. Emekçilere düşmanlıklarıyla bilinen Ankara’daki Amerikancı-

lar, bu konuda da kraldan çok kralcı kesilerek her şeyi özelleştirdiler.

Özelleştirme ile kapitalistlere ve saray rejimine büyük bir servet transfer edildi. Ancak olayın bir de işçi sınıfının örgütlü kesimlerinin işten atılarak ya da emekli olmaya zorlanarak tasfiye edilmesi var. Saldırı ile işçi sınıfının sendikal örgütlülüğüne ağır bir darbe indirilmiş, kazanımları peyderpey gasp edilmiştir. Burada ele alınma imkanı olmayan başka boyutları da olan özelleştirme, kapitalist sistemin emekçilere karşı geliştirdiği çok boyutlu bir saldırdır.

Halihazırda elektrik faturalarıyla yapılan kaba soygun, bu özelleştirme saldırısının sonuçlarından biridir. Bir anlamda talanın sürekli hale getirilmesidir. Zira elektrik dağıtımını tümüyle kapitalist şirketlere havale edildi. Büyük oranda saray rejimine yakın duran şirketlerin tekelinde olan dağıtım, toplumu soymanın bir aracı olarak kullanılıyor. Sırtlarını doğrudan saraya dayayan şirketler, tam bir pervasızlıkla soyguna devam ediyorlar, AKP-MHP rejimi ise soyguncu şirketlere kalkan oluyor.

Son günlerde düzen muhalefeti de elektriklere yapılan fahiş zamlara ‘tepkil’ göstermeye başladı. Konuyla ilgili yapılan açıklamalar ‘tepkinin’ daha çok propaganda amaçlı olduğunu gösteriyor. Düzen partilerinin zam protestolarına katılacağına dair açıklamalar da var. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu ise, zamlar geri

çekilene kadar elektrik faturalarını ödemeyeceğini ilan etti. Dikkat çekici olan, düzen muhalefetinin sorunun altında yatan esas nedene pek değinmemesidir. Zira o durumda özelleştirmelere karşı bir şeyler söylemek zorunda kalırlardı. Oysa düzen partilerinin tümü özelleştirme/talan saldırısını desteklemiştir. Yani hiçbirinin neoliberal politikalara ciddi bir itirazı bulunmuyor. Nitekim AKP-MHP rejiminin pervasızca uyguladığı özelleştirme saldırısına hiçbir zaman itiraz etmediler.

‘KAMULAŞTIRMA’ TALEPLERİ ÇÖZÜM MÜ?

Elektrik faturalarıyla soygun yapan firmalara ve onların arkasında duran AKP-MHP rejimine karşı biriken öfke farklı yankılar yarattı. Soygunu yapan firmaların yeterli sayıda ve nitelikte eleman çalıştırmamaları, gerekli teknik bakımın yapılmamasından kaynaklı uzun süreli elektrik kesintilerinin yaşanması soruna burjuva kesimlerden de tepki gösterilmesine neden oldu. Zira elektrik kesintileri ve fahiş fiyat artışları burjuvazinin bir kesimini de etkileyecek boyutlara vardı. Sorun öyle bir boyuta varmış durumda ki, bazı sanayi ve ticaret odaları bile elektrik dağıtımının kamulaştırılmasını talep etmeye başladı.

Kamulaştırma, daha çok reformist sol güçlerin arada bir gündeme getirdiği taleplerden biriydi. Bir dönem “özel-

leştirme değil kamulaştırma” sloganıyla formüle edilen bu talep, kapitalist sistemden özel mülkiyetin ‘kutsallığına’ aykırı davranmasını temenni etme eğilimini yansıtıyordu. Daha çok işçi sınıfının özelleştirme saldırısına karşı direndiği dönemlerde gündeme getirilen bu talep uzun süreden beri unutulmuştu. Son günlerde elektrik dağıtım şirketlerinin kamulaştırılması talebi bağlamında yeniden gündeme getirilmeye başladı.

Bu konuyu gündeme taşıyan HDP hem kamulaştırma hem konutlarda 250 kilovata kadar olan elektrik tüketiminin ücretsiz olması için mecliste önerge verdi. Farklı sol çevreler de kamulaştırmayı savunuyor. Ancak bu defa kamulaştırmayı savunanlar ya da tartışanlar arasında düzen partileri de var. Bazı CHP’liler partilerinin neo-liberal politikalara karşı çıkması, elektrik üretim ve dağıtımını başta olmak üzere bazı temel hizmet alanlarını kamulaştıracağını ilan etmesi gerektiğini savunuyor. Kemal Kılıçdaroğlu ise, “özelleştirmede usulsüzlük saptanırsa kamulaştırılır” demekle yetiniyor. Yani söylemde bile özelleştirmeye “zeval vermekten” kaçınıyor.

Bu defa ‘kamulaştırma’ talep eden üçüncü bir taraf daha var. Bunlar saray rejiminin ırkçı-faşist ortağı Devlet Bahçeli ile rejime dalkavukluk yapan Perinçekçi takımıdır. Bunlara bazı sanayi ve ticaret odaları yöneticilerini de eklemek gerek. Görüldüğü üzere ‘kamulaştırma’ savunu-

cularının yelpazesi bir hayli genişlemiştir. Faşist partinin reisi ile Perinçekçi takımı saray rejimine karşı toplumda biriken saray rejimine karşı toplumdaki biriken öfkeden ürkmüş görünüyorlar. 'Kamulaştırma' talep ederek talan düzeninin suç ortakları olduklarını gizlemeye çalışıyorlar. Yıllardır saray rejimine destek veren kapitalistlerin bazı örgütlerinin 'kamulaştırma' talebi de riyakarlıktan öte bir anlam taşıyor. Onlar saray rejiminin her zamanki gibi kendilerini kayırmasını istiyorlar. Ancak beka sorunuyla boğuşan rejimin onlara eskisi kadar kaynak aktarmasının koşulu kalmadığı için güya 'kamulaştırma' istiyorlar.

BOŞ HAYALLER DEĞİL, ÖRGÜTLÜ MÜCADELE!

'Kamulaştırma' tartışmalarının toplumun geniş emekçi kesimlerinde de destek bulduğu gözleniyor. Özellikle sosyal medyaya yansıyan tepkilerden bunu görmek mümkündür. Oysa HDP'nin 'iyi niyetli' ancak gerçekleştirme imkanı olmayan talebi dışında gelişen 'kamulaştırma' tartışmalarının emekçilerin sorunlarının çözülmesiyle bir alakası yoktur. Düzen cephesinden gündeme getirilen bir propaganda ya da içi boş bir söylemden ibarettir.

İşçi sınıfı ve emekçiler için sorunun boyutları bambaşkadır. Zira soygun ve sömürü sadece elektrik faturalarından ibaret değil yaşamın her alanındadır. Emekçilerin temel sorunları insanca çalışma koşulları, insanca yaşamaya yeten bir gelir, sağlık, barınma, ısınma, ulaşım, eğitim gibi temel hizmetlere ulaşabilmektir. Bunlar içi boş söylemlerle ya da özel mülkiyet okyanusunda şu veya bu küçük bir adacığın 'kamulaştırılmasıyla' çözülecek sorunlar değildir.

Burjuvazi ile sermaye iktidarının ter-cihleri nettir: neoliberal politikaların pervasızca uygulanması, yağma ve talanın her alana yayılması, faturalı ya da faturasız soygunun bir yönetme biçimi olarak devam ettirilmesi... Zaten AKP-MHP rejimi ile suç ortakları bunun için yıllardır çalışıyorlar. Onların yerine geçecek olanların mafyatik talan rejimini biraz düzeltmekten öte bir şey yapmalarını beklemek de hayal olacaktır.

Emekçilerin kendilerine dayatılan sefalet cenderesini kırıp bazı taleplerini kabul ettirmeleri bile ancak kararlı bir örgütlü mücadele ile mümkün olabilir. Sömürü, yağma ve talan düzeninden kurtulmak ise, ancak kapitalizm denen bu ucube sistemden kurtulmakla mümkün olacaktır.

Gemi söküm işçisi hakkını istiyor

Gemi söküm işçileri hakları ve talepleri için Aliğa Demokrasi Meydanı'nda eylem gerçekleştirdi. Tersane patronlarının sefalet zammı teklifine karşı direnişe geçen gemi söküm işçileri, aileleri ve dayanışmaya gelenler Aliğa Demokrasi Meydanı'nda toplandı. Halaylar ve coşkulu sloganlarla başlayan eylemde ilk olarak iş cinayetlerinde ve işçi mücadelesinde yaşamını yitiren işçiler anısına saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşunun ardından söz alan direnişçi gemi söküm işçisi eylem gelenleri selamlayarak başladığı konuşmasında 9 gündür karşılarında bir muhatap bulamadıklarını söyledi ve şu şekilde devam etti:

"Biz insanca yaşayacak şartlar istedik. Onlar istiyorlar ki işçi emekçi başkaldırmasın, onlar istiyorlar ki hep onlar için çalışalım. Ama biz bugün başkaldırdık, onlara 'biz sizin köleniz değiliz' dedik. İnsanca yaşamak bizim de hakkımız."

Bir başka gemi söküm işçisi de söz alarak şunları dedi:

"Biz burada arkadaş idik kardeş olduk. Yolcu idik yoldaş olduk. Biz burada emeğimiz için, alın terimiz için mücadele ediyoruz. Bir arada duracağız ve geri adım atmayacağız"

İşçilerin avukatlarından Ali Ekiz de ilk günden beri gemi söküm işçisinin yanında olduklarını belirterek şunları vurguladı:

"ÇHD olarak gemi söküm işçilerinin yanındayız. Bizim derdimiz, gemi

söküm işçileri bu grevi yaparken, haklı taleplerini dile getirirken baskıya, tehdide maruz kalmasıdır. Bu grevin zafere ulaşması için ÇHD olarak burayız. Bizim derdimiz işçiler mahkeme salonlarında sıkışmasın diyedir"

Ekiz konuşmasını "İşgal, grev, direniş" diyerek sonlandırdı. Eylemde yapılan konuşmalarda içerde çalışan işçilere seslenerek "Biz sizinle kazanacağız" denildi. Direnen Aliğa Gemi Söküm İşçileri adına basın açıklamasını Erdem Pektaş okudu. Pektaş şunları ifade etti:

"Yıllardır tersane patronlarının bizlere reva gördüğü yaşamı, çalışma koşullarını kabul etmiyoruz. Günlerdir taleplerimizi tek tek sıraladık. Ancak görmeyen gözler, duymayan kulaklar için bir kez daha buradan haykırmak için toplandık. Kardeşler diyoruz ki; gemi söküm cehennem işçiler köle kalmayacak. Her gün artan enflasyon karşısında biraz daha eziliyoruz. İnsanca yaşanabilecek bir ücret istiyoruz.

Bizler burada ağır şartlarda çalışıyoruz. Ağır sanayi olmamıza rağmen, bu iş kolunda sayılmıyoruz. Uzaayıp giden mesailer, sadece kağıt üzerinde kalan denetimler, alınmayan önlemler hemen her gün ölüme ya da sakatlanmalara davetiye çıkartıyor. Sosyal tesisler neredeyse kullanılamaz durumda. Güvenli ve insanca çalışma koşulları istiyoruz."

Pektaş şunları vurguladı:

"Bizler güvencesiz çalışıyoruz. Yağmur yağdığına ya da hava şartları kötü olduğunda çalışmıyoruz ve ücretlerimiz

kesiliyor. SGK'larımız çalıştığımız gün kadar yatırılıyor.

Mesai ücretlerimiz kesiliyor. Çoğu durumda maaşlarımızın bir kısmı bankaya bir kısmı elden veriliyor.

Burada kuralsızlık kural haline gelmiş durumda.

Ancak bizler artık yeter diyoruz!

Artık haklarımızı istiyoruz.

Artık yan yana geldik, birlik olduk ve taleplerimizin bir an önce karşılanması istiyoruz. Bunun için direniyoruz"

Açıklamanın ardından bir gemi söküm işçisinin bağlama çaldığı müzik dinletisi yapıldı.

Eylem sürecin başından beri direnişin parçası olan Ege İşçi Birliği'nin yanı sıra BDSP, ÇHD, DİP, Ekmek ve Onur, Umut-Sen, ESP, Sınıf Tavrı'na da tek tek teşekkür ederek alkışlandı.

Eyleme katılan kurumlar ise şu şekilde sıralandı:

"ÇHD, EİB, TÖP, Ekmek ve Onur Derneği, DİSK Genel-İş, DİSK Emekli-Sen, Eğitim-İş, Eğitim Sen, Aliğa Çevre Platformu, Alevi Kültür Derneği, ESP, HDP, CHP, EMEP, SYKP, İmece Dostluk Derneği, SEP, Partizan, Kaldıraç, İzmir ve Aliğa Emek ve Demokrasi Güçleri, Genel-İş, KESK, EMEP, TİP, Halkevleri, TKP, HDK Emek Meclisi, KESK İzmir Şubeler Platformu, Dikili Emek ve Demokrasi Platformu, Foça Forum, Mücadele Birliği, İTK."

Sloganların atıldığı eylem halaylarla sona erdi.

İşçi-emekçi eylemlerinden

MİGROS DİRENİŞİNDE KAZANIM

İstanbul Esenyurt Migros depoda talepleri için direnen DGD-SEN üyesi işçiler 17 gündür sürdürdükleri direnişi kazanımla sonuçlandırdı.

DGD-SEN'in sosyal medya hesabından yaptığı açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Direnen Esenyurt Migros depo işçileri kazandı!"

Migros'un İstanbul Esenyurtta bulunan Avrupa Dağıtım Merkezi deposunda işten atmalar ve işyerinde ücret artışı, prim, işçi sağlığı, iş güvenliği ve diğer sorunlar nedeniyle Haluk Levent'in arabuluculuğunda Migros yöneticilerinin katılımı ve garantörlüğünde Us Grup ile yaptığımız görüşme biraz önce sonuçlanmıştır.

Görüşme sonucunda; atılan tüm işçilerin işe geri alınması, ücret artışı, prim ödemeleri ve işçi sağlığı iş güvenliği sorunlarının giderilmesi ile ilgili detaylarını daha sonra açıklayacağımız şekilde mutabakata varılmıştır. Görüşmelerde olağanüstü gayreti için Haluk Levent'e özellikle teşekkür ederiz. Migros depo işçilerine ve işçi sınıfımıza hayırlı olsun.

Bu direnişin kazanımı birliğine ve haklılığına inanmış Migros depo işçileri ve her türlü yaratıcı dayanışmayı sergileyen halkımız ve dostlarımızdır.

*Direnenlerin yolundan yürü!
Tahir'in Ali Faik'in yolundan..."*

ANTEP'TE TEKSTİL İŞÇİLERİ ÜRETİMDEN GELEN GÜÇLERİNİ KULLANIYOR

Antep'te ağır çalışma koşulları ve sefalet ücretlerine karşı eylemler fabrika fabrika yayılıyor. Başpınar OSB'de bulunan Karpen ve Özkaralar BCF'de büküm bölümü işçileri iş bıraktı.

Özkaplan Halı'da işçiler sefalet zammını dayatmasına karşı iş bıraktı. Özkaplan Halı işçileri fabrika önünde bekleyişini sürdürdü. BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen işçileri ziyaret ederek işçilere "İşçinin hakları için mücadele etmek haktır! Bu hak mücadelesinde karşınıza kim çıkıyorsa bilin ki emek düşmanıdır, işçi düşmanıdır" diye seslendi. Ardından Özkaplan Halı patronun şikayeti ile Mehmet Türkmen gözaltına alındı ve sonrasında serbest bırakıldı.

Gür İplik işçileri bayram ikramiyelerinin kaldırılmasına karşı iş bıraktı.

3Teks işçileri sefalet zammına karşı iş bıraktı.

MEVSİMLİK TARIM İŞÇİLERİNDEN EYLEM

Manisa'nın Soma ilçesinde mevsimlik tarım işçileri İŞKUR'a yürüyerek nakdi destek ödeneği talebiyle eylem gerçekleştirdi. Eylemde okunan basın açıklamasında "İşçilerin bir bölümü Gülyüz İstihdam Bürosu'nun işçilerin işten çıkış kodlarını bile isteye yanlış bildirmiş olmasından Nakdi Destek Ödemeleri'ni alamamıştır" denildi.

İŞKUR'un istihdam bürolarının değil işçinin güvencesi olması gerektiği hatırlatılan açıklamada "Nakdi ücret desteği, pandemi döneminde çalışmayan, emeğiyle geçinmek için mevsimlik tarım işlerinde toprağa emeğini veren işçilerin de hakkıdır. İŞKUR, Özel İstihdam Büro'larının değil, emeğiyle geçinen işçilerin güvencesi olmalıdır. İŞ-KUR'u hukuksuz ve keyfi uygulamalarından, bazı işçilerin ödemelerini yaparak bazılarının ödemelerini yapmayarak ortaya çıkardığı ayrımcı davranışından, bu davranışına gerekçeler yaratmasından geri dönmeye çağırıyoruz" denildi.

AKKUYU NÜKLEER İŞÇİLERİ EYLEMDE

Akkuyu Nükleer Şantiyesi'nde çalışan İntens şirketi işçileri, ücretlerine zam yapılması talebiyle iş bıraktı ve şirket bina-

sına doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Eylem sonucu işçilerle firma yetkilisi arasında yapılan görüşmede istenilen zam oranının karşılanacağı sözü verildi. İşçiler söz tutulmazsa yeniden eyleme geçeceklerini belirtti.

ÇERKEZKÖY'DE PAS SOUTH'TA DİRENİŞ

Tekirdağ Çerkezköy OSB'de bulunan Pas South fabrikasında sendikalaştığı için işten çıkarılan işçilerin direnişi sürüyor.

Petrol-İş Sendikası'na üye olan 15 işçi 17 Şubat'ta işten çıkarılmıştı. Pas South işçileri fabrika önünde direnişe devam ediyor.

DNZ PLASTİK VE KUZENLER BORU'DA 5 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

İzmir Torbalı'nın Subaşı köyünde kurulu bulunan DNZ Plastik ve Kuzenler Boru'da iş durdurmaya katılan beş işçi işten atıldı. İşçiler sefalet zammına karşı iki gün iş bırakmış ve üçüncü gün iş başı yapmıştı.

Emine Uyar'ın Evrensel'de yer alan haberine göre iki günlük iş durdurmanın ardından 5 işçi işten atıldı.

Bu arada söz konusu şirketler; DNZ Plastik ve Kuzenler Boru konkordato istemi ile mahkemeye başvurdu. Konkordatonun tasdik edilip edilmeyeceği ile ilgili karar 23 Şubat'taki duruşmada verilecek. İşçiler, patronun daha önce de konkordatoya başvurduğunu belirtti.

SEYHAN BELEDİYESİ'NDE ZAM TEPKİSİ

Adana Seyhan Belediyesi'nde Genel-İş Sendikası ile yapılan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) sürecinde sefalet zammı teklifini işçiler kabul etmeyince arabuluculuk süreci başladı.

Arabulucunun net 5100 liralık teklifi de işçiler tarafından kabul edilmeyince belediye yönetimi sendikaya yeni bir teklif sundu. Yapılan teklife göre en düşük ücret 5200 lira civarında oldu.

Şantiyede oylama yapan işçiler "kabul etmiyoruz" dedi. İşçiler bağlı oldukları Genel-İş Sendikası'nın kendilerine çare olmaktan uzak olduğunu belirterek, belediyenin kendilerine dayattığı sefalet ücretine boyun eğmeyeceğini, mücadele edeceğini açıkladı.

AİLE HEKİMLERİ İŞ BIRAKTI

Aile Hekimleri Dernekleri Federasyonu (AHEF) ceza yönetmeliğinin geri çekilmesi, sağlıkta şiddet yasasının çıkması, özlük ve ekonomik hakları için pek çok kentte 2 gün iş bıraktı.

Ankara, İstanbul, Antalya, Antep, Aydın, Çanakkale, Giresun başta olmak üzere onlarca kentte iş bırakan aile hekimlerine sağlık emekçileri de destek verdi.

ASM'ler ve kent meydanlarında açıklama yapan aile hekimleri taleplerini yineledi. Aile hekimleri talepleri karşılanmazsa Mart ayında 3 gün iş bırakacaklarını duyurdu.

Tersane patronları yenilecek, gemi söküm işçisi kazanacak!

Bir işçi öldüğünde ceza almayanlar, yaralandığında "iş kazası" göstermeyenler, iş ekipmanları ve kıyafetlerini vermeyenler yargıyı bu kez de işçinin haklı direnişi karşısında kullanmaya çalışıyor ama boşuna!

Gemi söküm işçilerinin haklı ve meşru talepleri için girdiği mücadele kararlılıkla sürüyor. İşçilerin birliği ve insanca yaşam talepleri karşısında şaşkına dönen tersane patronları istiyorlar ki kurdukları sömürü cehennemi aynısı gibi yürüsün. Bunun için gerici propaganda yapıyorlar, işçileri bölmeye çalışıyor, mücadelenin gücünü zayıflatmak için uğraşıyorlar.

Polisler, işçi olanlar olmayanlar, dışarıdan gelenler gibi söylemlerle işçileri yalıtıma, kendi içlerine kapanarak zayıflatmaya çalışıyor. İşçiler arasında ikilik yaratmak için uğraşıyor.

Tüm bunlar gemi söküm işçilerinin haklı ve en insani talepleri için giriştiği meşru mücadelesini bitirmeye yetmeyince devreye hukuksuz işlemler, davalar girmiş bulunuyor. On yıllardır gemi söküm işçisini hiçbir yasa ve kural tanımadan kölelik koşullarında çalıştıran tersane patronları; maaş ödemelerinden mesai sürelerine, iş cinayetlerinden işçi güvenliği önlemlerine, kuralsız ve güvencesiz çalışmadan gasp edilen işçi haklarına kadar sıradan, olması gereken kurallara dahi uymazken, işçilerin haklı ve meşru talepleri için iş durdurmasını mahkemeye şikâyette bulunuyorlar. Gereksizleri ise iş durdurmadan kaynaklı ya-

şadıkları zarar.

Konu işçiler olunca aylarca, yıllarca uzayan süreç, Gemi Söküm patronları için alelacele hayata geçirilmiş gözüküyor. Bugün tersaneleri tespit için gezen mahkeme heyeti, hukuku hiçe sayarak ve normal usulün dışında davranarak tersane patronlarından yana tavır alıyor.

Sürece dair ÇHD'li avukatlar ise işçilere yaptıkları bilgilendirmede yaşanan hukuksuzlukları tek tek ifade ettiler. Patronların başvurusu üzerine alelacele harekete geçen ve tespite gelen mahkemenin İzmir Barosu Başkanı ve ÇHD'li avukatları tespit alanlarından uzaklaştırdıklarını vurguladılar. Mahkemenin pat-

ronlardan yana ve böylesi durumlarda olması gereken hiçbir prosedürün uygulandığını belirttiler.

Mahkemenin tespit için geldiği yerde tutanak tutması gerekirken, yanlarında bilgisayar dahi getirilmediği, tespit sırasında işçiler lehine kimsenin alanda olmadığı söylendi. Aynı zamanda alınan tespit kararında işçilere hiçbir şey sorulmadan, söz hakkı verilmeden alınmayacağı ifade edildi. Mahkeme heyetinin tutanak için adliyeye gitmesi üzerine, avukatların da buraya giderek itirazlarını ifade ederek tutanak altına aldıkları söylendi. Dosyanın bilirkişiye iletildiği bilirkişinin 10 gün içinde bir rapor hazırla-

yacağı aktarıldı.

ÇHD'li avukatlar, önemli olanın işçilerin birliği ve kararlı mücadelesi olduğunu söyleyerek, tespit için tersaneleri gezerken tek bir işçinin dahi olmaması gerçeği üzerine, gemi söküm işçilerinin birliğinin gücünün her yerde hissedildiğini belirtti. ÇHD olarak her zaman işçilerin yanında olacaklarını vurguladılar.

Son olarak patronların ne kadar zorlasa da yasağı açık açık ihlal edemeyecekleri için ve de avukatların işçilerden aldığı güçle yaptıkları savunmanın neticesinde mahkeme işverenin eylemi durdurma talebini reddetti!

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ

"GELECEĞİMİZ İÇİN KENDİ GÜCÜMÜZE GÜVENELİM"

Ege İşçi Birliği yaptığı açıklama ile "Taleplerimiz için çıktığımız bu eylemde kim kararlı durursa o kazanacak. Ya yalan dolan söylemlerle, polisi arkasına alan, baskı ve tehdit etmeye gelen patronlar ya da birliğinden ve üretimden gelen gücüyle en insani talepleriyle işçiler. Geleceğimiz için kendi gücümüze güvenelim" dedi.

Dün mahkemede alınan karara rağmen Aliğa Emniyeti direnişçilerin haklı mücadelesini hedeflemeye devam ediyor. Şimdi soruyoruz bir emniyet amiri işçilerle patron arasındaki görüşmede niye bulunuyor?

Hangi hakla işçileri tehdit ediyor?

Aliğa Emniyeti işçilere baskı yapıyor!

Eğer siz hakları için mücadele eden işçilere ve onlarla dayanışma halindeki insanları tehdit ediyorsanız işçilerin karşısında patronların yanında olduğunuzu göstermiş olursunuz.

Gemi söküm işçisi hayat pahalılığı karşısında talepleri için direnişe başladı, tarihinde görülmemiş şekilde tüm firmaların işçileri olarak birleşti ve tüm Türkiye'de sesi yankılandı. Yılların birikmişliğiyle işyerinde yaşanan tüm hukuksuzluklar, haksızlıklar, iş «kazaları» taleplere eklendi. Tüm işçi sınıfının umudu olan bu direnişe ilk günden beri işçi örgütleri ve sol-sosyalist kurumlar

desteğini esirgemedi, aksine ortaya koyduğunuz mücadelenizi büyütme için ellerinden geleni yaptı.

Ege İşçi Birliği olarak birlikte başlattığınız bu mücadelenin hep parçası olduk. Birliği, kardeşleşmeyi, herkesin sözü sahibi olmasını sağlamak için çabaladık, tecrübelerimizi paylaştık, yol göstermeyi sürdürdük. Dün olduğu gibi yine işçi kardeşlerimize söyleyecek sözümüz var:

Biz bu yola 22 firmanın işçileri olarak başladık. Taleplerimizi belirledik, birliğimizi koruduk, halaylarımızı birlikte çektik, birlikte üşüdüğümüzde yorulduysak da bırakmadık direnişi. Şimdi patronlar

talepleri konuşmak yerine emniyeti arkasına alıp haklı taleplerimizi hiçe sayıp baskı kurmaya çalışıyor.

Hukuksuz söylemlerle korkutma çabalarına giriyorlar. Birliğimizi ve bu haklı mücadelemizi yıldırmaya çalışıyorlar.

En güzel cevabı birlikte durarak, birlikte davranarak verebiliriz. Ki bugün hep birlikte "bu daha başlangıç mücadeleye devam" dedik. Taleplerimiz için çıktığımız bu eylemde kim kararlı durursa o kazanacak. Ya yalan dolan söylemlerle, polisi arkasına alan, baskı ve tehdit etmeye gelen patronlar ya da birliğinden ve üretimden gelen gücüyle en insani talepleriyle işçiler. Geleceğimiz için kendi gücümüze güvenelim.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ

Farplas direnişçisi: O kapıda bizim alınterimiz var!

Patronun sendika ve işçi düşmanlığı sonucunda işten çıkardığı ve direnişe geçen Farplas işçilerinin mücadelesi devam ediyor. Farplas direnişçisi Betül Oral, *Kızıl Bayrak*'a verdiği röportajda, ayın 19'un itibaren direnişte olduklarını hatırlatarak, yaşanan süreci şu şekilde aktardı:

"Aslında yetkilerimiz alındığı halde patron tarafından taşeron şirketlere bölündüğümüz için hala sendikayı içeri sokamadık. Patron yetkiyi boşa çıkarmak için taşeron şirketlerle anlaşmayı bitirdi ve farklı şirketlerle çalışmaya başladı. Şirket yetkililerinin aldığı yetkiler boşa çıktı. Biz de müfettiş ve mahkeme yoluyla içerdeki hukuksuzluğu ispatlamaya çalışıyoruz. Bu süreçte 150 arkadaşımız sendikaya üye olduğu için işten çıkarıldı. Biz ekmeğimizin peşindeyiz, emeğimizin karşılığını istiyoruz. İçimizde 20 senedir Farplast'ta çalışan ve tazminatsız atılan arkadaşlarımız var. Borçları olan arkadaşlarımız var. 20 sene emek veriyorsun ve anayasal hakkını kullandığın için tazminatsız işten çıkarılıyorsun."

Dayanışmanın her geçen gün büyüdüğünü belirten Oral, işsizlik konusundaki kaygıları şöyle dile getirdi: "Kapı önü eylemimiz devam ediyor. İçerdeki arkadaşlarımızla dayanışma gösteriyoruz. İşsizlik ciddi bir korku. İşsiz kalmayacaklarının hiçbir garantisi yok. Yaptığımız tek şey anayasal hakkımızı kullanmak ve sendikaya üye olmaktır. İstedığımız şey Farplast'a sendikaya girmesi."

Farplast'a sendikanın gireceğin kesin

olduğunu vurgulayan Oral patronun son hamlesinin Türk Metal'e zorla üyelik olduğunu ifade etti. Konuyla ilgili suç duyurusunda bulunacaklarını duyuran Oral "Patronun maşası olan Türk Metal değil DİSK girsin istiyoruz" dedi.

"BAŞARACAĞIZ!"

"Biz kapı önünden ayrılırsak içerdeki arkadaşlarımız kesinlikle işten çıkarılır. Patron dışardaki kalabalığı büyütmemek için işten atma saldırısını sürdürmüyorlar" diyen Oral, içerde çalışanların sinema, güzel sanatlar gibi sektörlerde gözüktüğünü söyledi. Bu durumun Türk Metal'e üyelikleri de zorlaştırdığını aktaran Oral, içerdeki arkadaşlarına şu şekilde seslendi:

"İçiniz rahat olsun. Türk Metal giremeyecek, çoğunluk sağlayamayacak. Bizim yetki başvurularımız devam ediyor. 5 şirkette yetki alındı. Korkmayın, çekinmeyin. Ayın 19'undan beri direniyoruz. Biz polisten dayak da yedik, yine yiyebiliriz ama o kapıda olmaya devam edeceğiz. O kapıda bizim alınterimiz var. Orada hala kötü koşullarda çalışan arkadaşlarımız var. İçeri sendikalı girmek istiyoruz ve başaracağız."

"EN ÖNDE OLMAYA DEVAM EDECEĞİZ!"

Farplast'ın patronunun kadın olduğunu belirten Oral, içerde en çok kadın işçilerin ezildiğine dikkat çekti:

"Ahu Büyükkuşoğlu Serter kadınlara

destek sağladığını söyleyen bir patron kendisi. O destek hiçbir şekilde bizlere değil. Etrafındaki kadın girişimcilere destek sağlıyor. Kadınlara değer verdiğini söylüyor. İçerde en çok ezilen işçiler kadınlardı. Direnişte önderliği yürüten de kadınlardır."

Kadın işçilerin 16-18 saat çalıştırıldığını ifade eden Oral şöyle devam etti:

"Ahu Hanım melek ilan edilmiş, ödül almış. Birebir görmedik hiç ama işçilere bu kadar değer vermiyorken, gözü işçiyi görmüyorken 'melek' ilan edilmesi komik. Biz kadın işçiler olarak en önde olmaya devam edeceğiz"

Oral, son olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde fabrika önünde yapacakları etkinliğe çağrı yaptı.

Migros'ta direnen kadınlardan çağrı

Migros'ta hakları için direnen kadın işçilerle konuştuk.

Migros'un Esenyurt'ta bulunan deposunda sefalet zammına ve işten atmalara karşı direnişe geçen kadın işçiler Migros'u boykot ve dayanışma çağrısı yaptı. Gazetemize konuşan direnişçi Nuran Aygül depoda çalışma koşullarını şu şekilde aktardı:

"Ben Esenyurt Migros depoda çok ağır koşullarda çalışıyordum. Manuel transpaletlerle, koli koli salçaları, çayları kol gücüyle taşıyorduk. Zeminlerimiz buna uygun değildi, çukurlar vardı, zorlanarak çekiyorduk.

Bunların yanında bir de kadın işçiler olarak mobbing ve bağırsımlara maruz kalıyorduk. Doğrudan küfür ve hakaret edilmese bile aşağılanmalarla karşı karşıya kalıyorduk. Kadın işçiler arasında deneyimli işçiler olmasına rağmen hiçbir yöneticiliğe ve şefliğe getirilmiyorduk. Bu koşullarda çalıştığımız halde saatlik ücretimize 4 TL istedik diye işten çıkarıldık."

"KÖLELİĞE SON VERMEK İSTEDİK!"

Aygül, Migros depodaki hukuksuzlukları aktarmaya devam etti:

"Prim veriyoruz' diyorlar. Biz bu

primleri bordrolarımızda görmüyorduk. Kafalarında bahane uydurup kesiyorlardı. Biz bu primlerin yasal olarak bordrolarımızda görmek istedik. İş sağlığı ve güvenliğimiz yoktu. Sürekli iş kazaları oluyor, bunun son bulmasını istedik. Köleliğe son vermek istedik. Özellikle kadınlar olarak köleliğe son vermek istedik, hakkımızı almak istedik. İşimizi geri istiyoruz, taleplerimiz karşılansın istiyoruz."

"BİZ OLMAZSAK ÖZİLHAN DA OLMAZ"

Lalegül Kabakçı da Migros'u boykot çağrısı yaparak dayanışma bekledikleri

ni aktardı:

"Ben tüm Türkiye'den Migros'u boykot etmelerini, yanımızda olmalarını istiyorum. Migros marketlerinde alışveriş yapmayın. Oradaki her bir üründe her bir kolide bizim emeğimiz var. Ancak saatlik ücretimize 4 TL'lik zam istediğimiz için Tuncay Özilhan tarafından kapı gösterildi. Bizi bu soğukta, karda, kışta dışarı attılar. Vazgeçtik mi? Vazgeçmedik. Hep birlikte ona geri adım atacağız. Aynı masaya oturup taleplerimizi kabul ettireceğiz. Biz olmazsak Özilhan da olmaz. Depodan ürün çıkmadığı sürece marketlerinde de satış yapamayacak. Sonuna kadar direneceğiz. Türkiye'de yaşayan herkesten bize destek olmalarını ve boykot etmelerini istiyoruz."

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Corazon'un kadın işçileri haklarını almakta kararlı

İki ay on günlük ücretleri ödenmeyen ve bunun üzerine tepkilerini ortaya koydukları için işten çıkarıldıklarında tazminatları da verilmeyen Corazon'un kadın işçileri ile konuştuk. Kadın işçiler ilk olarak ücret gaspını, neden kapının önünde direndiklerini anlattılar. Patron Nurettin Saraç'ın türlü oyunlarla parasını ve malını yıllardır kaçırdığını belirten işçiler, eğer satış varsa haklarının neden verilmmediğini sorarak, tepkilerini ortaya koydular. Saraç son olarak makineleri fabrikadan kaçırdı.

2012'de Daphne şirketinde Saraç için çalışmaya başladığını ifade eden kadın işçilerden Nermin, dört sene sonra şirketin isim değişikliği yaptığını, kendilerinin de Corazon adını alan aynı şirkette çalışmaya devam ettiklerini belirtti. Ücretlerinin ödenmesini isteme sürecinde işten atılan işçilerden biri olan Nermin, "2 aylık maaşımız içeride, tazminatlarımızdan da şu an hiç haber yok. Biz aylıklarımızı istiyoruz, tazminatlarımızı istiyoruz, haklarımızı istiyoruz, bunun için burada bekliyoruz." diye konuştu.

Corazon'daki temel sorunun ne olduğunu sorduğumuzda, ücretlerin düzenli yatmamasının her dönem yaşandığını dile getirdi. "Pandemide sürekli çalıştık, hiç durmadık. Pazarları çalıştık. Yine de maaşlarımızı gecikmeli aldık, hiç zamanında alamadık." sözleriyle devam eden Nermin, ayrıca iş güvenliğinin de olmadığını, iki senedir iş kıyafetlerinin verilmmediğini anlattı.

"Patronu kalkındıracağız diye diye bu duruma düştük. Gecemizi gündüzümüze kattık, çalıştık düştüğümüz durum bu!" diye isyanını dile getiren Ayla, paralarını bırakmayacaklarını, her türlü alacaklarını vurguladı. Ayla yaşadıklarını şöyle anlattı:

"Şu kadar dayanın, bu kadar dayanın dediler. Ellerimize eldiven vermiyorlardı, ellerimiz parçalanıyordu. Ekmek kapımızı bırakıp gitmeyelim dedik. Kalkınsın diye gecemizi gündüzümüze kattık. Sabah 7'de geldik akşam 22'e çıktık. Fazlasını yapmaya çalıştık ama sonuç bu; 2 yıldır maaşımızı ayın 25'inde veya 28'inde veriyorlardı. En sonunda makinaları durdurduk. Hiçbir ücret ödemedi sözleşmemizi feshettiler. Ücretlerimizi ödemeyi Nisan'a, Mayıs'a atıyorlar."

Bergüzar ise yaşadıkları zorlanmayı,

"Herkesin kirası var, borçları var, banka kredileri var. Zor durumda bıraktı patron bizi." sözleriyle açıkladı. Pandemide ful çalıştıklarını söyleyen Bergüzar, pazar mesailerinin yoğun olduğunu, şirketin ödeme yapmamak için pandemiye bahane edemeyeceğini, hep yurt dışına çalıştığını ifade etti.

Haftanın yedi günü çalıştıklarını, kendilerinden hep sabretmelerinin istendiğini söyleyen Meryem, sekiz yıldır asgari ücrete çalıştığını söyledi. Bir kadın olarak rahat çalışma ortamı bulduğu ve arkadaş ortamının aile ortamı gibi olduğu için tüm sorunlara rağmen çalışmaya devam ettiğini belirtti. Meryem "Burada tazminatları alamayanlar çok. Hala burada çalışan arkadaşlarımız da var. Onlar gibi olmayalım dedik ama yine aynı şeyler yaşandı." diyerek, bu fabrikada geriye

dönük yıllar içerisinde, şirket değişimlerinde tazminat gaspının sürekli olduğunu aktardı. "Biz mağdur olan herkesin sesi olmak istiyoruz" diyen Meryem, devletin patrona 18 senedir destek ve kredi verirken, kendilerine neden destek verilmediğini sordu.

18 yıllık tazminatı gasp edilmiş, mahkemeyi kazanmasına rağmen patronun üzerine hiçbir şey gözükmeyişi için tazminatını alamamış olan Nazmiye, "Her şey işverenlerden yana mı? Ben bilmiyorum, bize ne zaman sahip çıkacaklar ben onu düşünüyorum."

Devlet bize ne zaman sahip çıkacak acaba? Neden denetlenmiyor? Bu adam iflas göstermişken nasıl bir daha işyeri açabiliyor." diye tepki gösterip, yıllardır yaşananların örtbas edildiğini ifade etti.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Farplas'ta kapı önünde direniş sürerken, fabrika içinde ise işçilere baskı yapılıyor.

PIB ve MİB çıkardığı Farplas Fabrika Bülteni ile, hem direnişin hem de içerideki örgütlenmenin güçlenmesi için işçilere çağrılar yapıyor.

Bültende direnişte önde olan kadın işçilerin daha da güçlenmesi, diğer direnişlerle ve aynı sorunları yaşayan Gebze'deki fabrikalarla ortak mücadele etme çağrıları yer alıyor. Bunun yanı sıra devletin polis vb. tüm güçleri ile Farplas patronunun yanında olması da bülteninde teşhir edildi.

E-bülten olarak işçilere ulaştırılan Farplas Fabrika Bülteni'nin direniş alanında dağıtımı yapıldı ve sosyal medya hesaplarından da yaygınlaştırılmaya de-

Farplas Fabrika Bülteni çıktı

vam ediliyor.

FARPLAS BÜLTENİ'NDEN İÇERİDE VE DIŞARIDA BİRLİKTE HAREKET ETMEYİ NASIL SAĞLARIZ?

Farplas işçileri olarak işten atmalara, sendika düşmanlığına karşı mücadelemiz sürüyor. Patronun tüm saldırılarına karşı kapı önünü terk etmiyoruz. Direnişimiz devam ediyor. Direnişimizi daha da güçlendirmek için çabalamalıyız.

Bilindiği gibi Farplas patronu çok yoğun saldırılar devreye soktu. Kolluk

güçlerini fabrikanın içine ve dışına ko-
nuşlandırdı. Gözümüzü korkutmaya çalıştı. İçeride baskı ve mobbingi artırdı. Bu kadar yoğun bir baskı altında kimi arkadaşlarımız ne yapacağını bilemez durumda. Bir kısmı kararsız. Mücadele-
nin en ön saflarında duran işçiler olarak bizlerin ötekileştiren değil kazanıcı tutumlar sergileyenler olması gerekiyor. Öncelikle bizler haklarımız, insan onurumuz için direniyoruz. Bu kararlılığımıza devam etmeliyiz. Bizlerden yansıyan kararlılık emin olun ki içerideki arkadaş-

larımızı da etkileyecektir.

İçeride çalışan arkadaşlarımızla diyaloglarımızı sürdürmeliyiz. Onların korkularını aşmalarına destek olmalı ve arkadaşlarımızı bilinçlendirmeliyiz. Birliğimiz henüz çok taze. Bu nedenle "Neden herkes birlikte hareket etmiyor?" diye tekrar etmekten ziyade bunu nasıl sağlarız diye kafa yormalıyız. İçeriye ve dışarıya nasıl güçlendirebiliriz diye kafa kafaya vermeli, görüşmeler, tartışmalar yapmalıyız. Bunun sonucunda hep birlikte kararlar alıp uygulamalıyız. Birlikte oluşturacağımız mücadele programıyla yol yürümeliyiz.

Farplas'ın ilerici, öncü işçileri olarak daha fazla uğraşacak, daha fazla yorulacak ve çabalayacağız. Yılmayalım, birliğimizi güçlendirelim.

Markssizm ve sosyal-şovenizm / 6

H. Fırat

DÜNÜN EZİLEN ULUSLARI VE SOVYET MİRASI

Yazık ki hala da Ekim Devrimi sonrasında, sosyalizm diyarında, dahası bu kez Büyük Anayurt Savaşı yıllarındayız. Daha önce, devrim sonrası dönem üzerinden, “Leninist ittifaklar mimarisi” ve dünün “ezilen uluslar”ının bundaki yeri resmedilmişti. Şimdi ise bu türden ittifakların bünyesinde “zorunlu olarak varlığını sürdüren boşluklara emperyalist ilişkilerin sızması” ve bunun “Büyük Anayurt Savaşı sırasında trajik ürünler” vermesinden söz ediliyor:

“Zorunlu olarak varlığını sürdüren boşluklara emperyalist ilişkilerin sızmasıysa bir dünya gerçeğiydi. Büyük Anayurt Savaşı sırasında trajik ürünler verdi bu sızma. Sovyet iktidarı, ‘ezilen’ kategorisinden çoktan çıkan küçük ulusların, kapitalist restorasyoncu, dahası Nazi işbirlikçisi güçlerine müdahale etmek zorundaydı. Bu müdahalenin sosyalizmi koruma güdüsüne dayandığı açıktır ve ulusların arasındaki ittifakın korunması emperyalist saldırı ortamında meşrudur. Yani emperyalizm çağında dünyanın hiçbir yerinde işçi sınıfıyla küçük uluslar arasındaki ittifak gül bahçesi değildir.”

Öncelikle tarihsel gerçeğin buradaki çarpık sunuluş biçimini bir yana bırakarak, “Büyük Anayurt Savaşı” yıllarında olup bitenlere en kısa biçimiyle bir göz atmak durumundayız.

Başta Fransa olmak üzere Avrupa’nın batısını kısa zamanda denetim altına alan Nazi Almanyası, doğuya yönelip bu kez Sovyetler Birliği’ne saldırdığında, onun çok uluslu yapısını en zayıf yanı olarak görüyordu. Şok bir ilk saldırı ve bunu izleyecek ilk başarıların ardından, çok uluslu Sovyetler Birliği’nin kaçınılmaz olarak ulusal kimlikler üzerinden hızla dağılacağı ve böylece sistemin de çökeceği hesabı ve umudu içindeydi. Bu çürük bir hesap ve temelsiz bir umuttu. Alman faşizmine bedeli çok ağır oldu.

1941 Haziran’ındaki saldırı sınısice hazırlanmış, beklenmedik biçimde ve şok dalgalar halinde başlatılmıştı. Alman faşistleri aylar boyunca birbirini izleyen büyük başarılar elde ettiler. Sovyet ülkesinin sanayi yönünden daha gelişmiş ve stratejik açıdan büyük önem taşıyan batı bölgeleri peş peşe Nazilerin eline geçti.

Çok sayıda Kızıl Ordu birliği imha edildi ya da esir alındı. Nazi ilerleyişi kısa zamanda kuzeyde Leningrad kuşatmasına, merkez bölgede Moskova varoşlarına ve Güney’de Rostov’a/Kırım’a kadar uzandı.

Fakat bütün bunlara, ilk altı aydaki bu ezici Nazi başarılarına rağmen, çok sayıda ulustan ve sayısız irili ufaklı milliyetten oluşan Sovyetler Birliği’nin uluslar mozaiği bu denli ağır bir darbe karşısında sarsılmadan kaldı. Tarihsel sınav daha bu ilk adımda, ilk ağır saldırı şoku karşısında bile, o günün Sovyet halklarını sonsuza kadar onurlandıracak biçimde başarıyla verilmişti.

Sınavdan geçen çok uluslu sosyalist Sovyetler Birliği, onu oluşturan halkların özgürlüğe, eşitliğe ve gönüllü birliğe dayanan sağlam ve sarsılmaz kardeşliği idi. Bu, Leninizmin ulusal sorun programı ve politikasının dolaysız bir ürünüydü. Aynı zamanda onun tarihin gördüğü en ağır sınav karşısında çok güçlü bir yeni doğulanmasıydı.

Sovyet halkları Nazi saldırısının en güç, en umutsuz görünen dönemlerinde bile omuz omuza durdular, tek yürek ve tek yumruk halinde savaştılar. Bin bir emekle birlikte yarattıkları o henüz sınırlı ve halen fazlasıyla kusurlu sosyalist top-

lumsal kuruluşu en büyük fedakarlıklara katlanarak birlikte savundular.

Aydemir Güler, ulusal sorun konulu yazısında, tam da bu değer biçilemez tarihsel gerçeğe işaret edeceğine, ulusal sorun konusunda sonuçlar çıkaracaksa tam da bu gerçekten hareketle çıkaracağına, tutup Nazilerle iş birliği ihanetine düşmüş çok sınırlı durumları öne çıkarmayı tercih ediyor. Daha bir de bunu, eski mülk sahibi sınıfların kalıntılarının giriştiği ihanetler olarak sunacağına, akıl almaz bir tutumla dünün “ezilen uluslar”ıyla ilişkilendiriyor. Sınıfsal aidiyet yerine ulusal aidiyeti ön plana çıkarıyor. En fazla sınıfsal temel üzerinden bunun sahtekarca bürünmeye çalıştığı ulusal renge atıfta bulunacağına, ulusal kimlik temeli üzerinden lütfedip sınıfsal eğilimi de anlamış oluyor. Bunu da bilerek yapıyor; zira ona günümüz ulusal sorun tartışmaları için tarihten “ihanet” örnekleri lazım.

Naziler ele geçirdikleri her yerde kendilerine bağlı yerel faşist örgütler, birimler, ya da örneğin Fransa’da olduğu gibi hükümetler kurdular. Fransa’dan Romanya’ya, Macaristan’dan Hırvatistan’a ve Slovakya’ya kadar bu böyleydi. Bu aynı şeyi elbette ele geçirdikleri Sovyet ulusal bölgelerinde de yaptılar. Ekim

Devrimi’nin üzerinden yalnızca yirmi beş yıl, tarımda kolektivizasyonun üzerinden ise henüz yalnızca bir on yıl ancak geçmişti. Toplumsal ilişkiler alanından tasfiye edilmiş bulunan mülk sahibi sınıfların çocukları ya da torunları değil, bizzat kendileri bile hala toplumun bünyesinde varlıklarını sürdürüyorlardı. Faşist Alman ordularının Sovyet ülkesini işgali, işgal edilmiş bölgelerde bunların yeniden eski sınıfsal konumlarına dönme umudu ve olanağı demektir. Buna dört elle sarıldılar. Nazi işbirlikçisi faşist akımların toplumsal temeli tam olarak buydu. Ve bu hiçbir biçimde ne dünün ezilen küçük uluslarıyla (ki örneğin Ukrayna yeterince büyüktü!) ne de salt ezilen uluslarla sınırlıydı. Alman faşistleri dünün ezen ulusundan da kendilerine işbirlikçiler bulabildiler. Bunlara dayanarak “kurtuluş” orduları bile kurdular.

Sovyet ülkesine ihanet, ulusal değil fakat tümüyle sınıfsaldı. Ukrayna’da en çarpıcı örneğini gördüğümüz gibi milliyetçilik bunun yalnızca aldatıcı bir kılıfı ve ihaneti mazur gösterme sahtekarlığı idi. Ele geçirdikleri tüm ülkelerin halklarını köleleştiren Naziler’den kim ulusal açıdan hangi “kurtuluşu” bekleyebilirdi ki? Sonuçta, Sovyet iktidarı etrafında ke-

netlenmiş Sovyet halklarının, Nazi sürüleriyle birlikte süpürüp tarihin çöp sepetine attıkları, dünün egemen sınıflarının o günkü karşı-devrimci artıklarıydı. Ama Aydemir Güler, bu çok açık tarihsel-sınıfsal olguyu çarpıtarak, ihaneti tutup dünün “ezilen uluslar”ının bir kısmına mal ediyor. (Sözünü ettiği “trajik örnekler”i açık biçimiyle anmıyor, ama akla doğal olarak şu sıralar da çokça sözü edilen Ukraynalı faşistler ile Kırım Türkleri geliyor).

Elbette göze batar açıklıktaki tarihsel gerçekler karşısında sorunu “incelikli” koymaya çabalyor. Ama bu “trajik” örneklemeleri tam da ezilen uluslar bahsinde yapması; ihanet içindeki “kapitalist restorasyoncu güçleri” tutup “‘ezilen’ kategorisinden çoktan çıkan küçük uluslar” ile ilişkilendirmesi; böylece de, ulusların kaderlerini tayin hakkının neden evrensel bir hak olmadığı ve olamayacağı, zira duruma göre ihanet içinde buna yönelen ya da yönelecek olan ulusları ezmek gerektiği düşüncesine bağlaması, ortada pek de bir kuşku bırakmıyor.

“Ulusal bütünlük” üzerinden gösterilebileceği tek örneğe, dünün “ezilen ulus”u değil fakat yalnızca küçük bir etnik azınlığı olan Kırım Türkleri’ne gelince. Bu “trajik örnek”ten, 170 milyonluk bir büyük sosyalist uluslar topluluğu içindeki 200 bin kişilik küçük bir halk topluluğunun kendi dünkü egemen sınıflarının (Kırım hanlarının!) kirli icraatlarına alet olması tarihsel gerçeğinden, “ulusal sorun” kapsamında ne gibi bir teorik ya da politik sonuç çıkarabilir ki? Hele de Sovyet halklarının, tarihin denebilir ki en büyük, en zorlu, en yıkıcı, en acılı, ama elbette ki en görkemli bir kahramanlık sınavından geçmiş, böylece tarihe kazanmış o sağlıklı kardeşlik örneği karşısında! Bugünün kuşaklarına, Sovyet tarihinin Büyük Anayurt Savaşı diliminin istisnai ihanet örnekleri yerine, şan ve onurla örülmüş bu başarı örneklerini sunmak, ulusal soruna ilişkin teori, program ve politikaları bunlarla gerekçelendirmek ve zenginleştirmek, her bakımdan amaca daha uygun olmaz mıydı?

Ama bunu yapmak ya da yapmaktan kaçınmak, kim olduğunuza, nasıl bir konumda bulunduğunuza ve neyi amaçladığımıza, sıkı sıkıya bağlı bir temel tutum ve tercihtir. Yazısının teorik-tarihsel bir sunum olarak kaleme alınmış bu geniş giriş bölümünden anlaşılıyor ki, Aydemir Güler’e “ezilen uluslar” bahsinde olumsuz örnekler, hele de “ihanet”e varmış durumlar gereklidir. Peki ama neden? Yanıt konusunda açıklığa kavuşmak için biraz daha sabretmek, sözü nihayet Türkiye’ye ve Kürt sorununa getireceği bölümleri beklemek gerekir.

giriş bölümünden anlaşılıyor ki, Aydemir Güler’e “ezilen uluslar” bahsinde olumsuz örnekler, hele de “ihanet”e varmış durumlar gereklidir. Peki ama neden? Yanıt konusunda açıklığa kavuşmak için biraz daha sabretmek, sözü nihayet Türkiye’ye ve Kürt sorununa getireceği bölümleri beklemek gerekir.

İŞÇİ SINIFI, EZİLEN ULUSLAR VE “GÜL BAHÇESİ”

Devam edelim. Görmüş bulunduğumuz tarihsel çarpıtmadan çıkarılan sonuç ise, aynı pasajın sonundaki şu şiiresel aforizmada ifadesini buluyor: “Emperyalizm çağında dünyanın hiçbir yerinde işçi sınıfıyla küçük uluslar arasındaki ittifak gül bahçesi değildir.”

Peki ama neden bu işin bir yanında hep “işçi sınıfı” ve öte yanında hep de “ezilen uluslar”, hele de “küçük uluslar” var? Ezilen ulus olmanın, hele de ezilen küçük ulus olmanın ne türden bir lanetli kaderidir bu? Neden acaba işçi sınıfı uzun bir tarihi dönem boyunca egemen konumda bulunmaktan kök alan o en berbat türden bir milliyetçiliğin taşıyıcısı olan ezen uluslarla, hele de onların “büyük” olanlarıyla, sorun yaşamıyor da, hep de ezilen, hele de hem ezilen hem küçük olan dünün veya bugünün mazlum uluslarıyla yaşıyor bu sorunları?

Öte yandan, bu eğer gerçekten böyleyse, bu durumda, konum ve kimlikleri gereği her türden milliyetçiliğin amansız düşmanı olan iktidardaki Bolşevikler, buna rağmen neden uzun yıllar boyunca asıl tehlikenin Büyük-Rus ulusal şovenizminden, onun güçlü tarihsel-kültürel köklere sahip etki ve kalıntılarından geldiğini vurgulayıp durdular? Bunu yaparlarsın herhalde salt dünün ezilen uluslarının gönlünü almaya yönelik samimiyetsiz bir söylemde bulunmuş oluyordular. Bunun nereden kaynaklandığı konusunda bir fikir edinmek üzere, nispeten ileri bir tarihe (1930) ait bir parti kongresi kararına (SBKP 16. Kongre kararı) şöyle göz atabiliriz:

“Parti, ülkedeki sınıflar savaşımının kızışması ile ilgili olarak, parti saflarında, Büyük-Rus şovenizmi ve yerli şovenizme doğru ulusal sapmaların yeniden bir etkinlik artışı gösterdiğini saptar.

“Baş tehlike, güncel evrede, leninist ulusal siyasetin temellerini değiştirmeye

çalışan ve enternasyonalizm görünüşü altında, eskiden egemen Büyük-Rus ulusunun çöken sınıflarının, yitirdikleri ayrıcalıklarını yeniden kazanma özlemlerini gizleyen Büyük-Rus şovenizmine doğru sapma tarafından temsil edilmektedir.

“Bunun yanı sıra, SSCB halklarının birliğini sarsan ve müdahaleye yardım eden yerli şovenizme doğru sapmanın canlandığı da görülmektedir.

“Parti, aynı zamanda, leninist ulusal siyasetin pratik uygulanması için, ulusal eşitlik [eşitsizlik olmalı!] öğelerinin giderilmesi ve Sovyetler Birliği’ni oluşturan halkların ulusal kültürlerinin gelişmesi için dikkati bir kat daha artırarak, ulusal sorundaki bu iki sapmaya ve bu sapmalar karşısındaki uzlaştırıcı tutuma karşı savaşımını yoğunlaştırmalıdır.” (Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Ekler bölümü, Sol Yayınları, 4. Baskı 1990, s.345, vurgular orijinal metinde)

Bu kararın son derece öğretici dayanakları konusunda bir fikir edinebilmek için, Stalin’in Merkez Komitesi adına kongreye sunduğu raporun konuya ilişkin geniş açıklamalarını mutlaka incelemek gerekir. Büyük-Rus şovenizminin parti bünyesine hangi sözde “leninist” argümanlar arkasına saklanarak sızmaya çalıştığını görmek gerçekten ilginç olacaktır. Orada ortaya konulan çok şey, bugün halen ve dahası bizzat bu tartışmada, tüm güncelliğini korumaktadır.

Buna bir örnek vermeden geçemeyeceğiz. Parti ve devlet bünyesinde kendini gösteren Büyük-Rus şovenizmi eğiliminin dayanmaya çalıştığı sözde “leninist” argümanları tek tek sıralayıp irdeleyen Stalin, “ya da, örneğin, ayrılıp ayrı devlet kurmaya kadar, ulusların kendi kaderini tayin hakkı sorununun Leninist konuluşunu alalım” diyor ve şöyle sürdürüyor:

“Lenin bazen ulusların kendi kaderini tayin tezini şu yalın formüle indirgiyordu: ‘Birleşmek amacıyla ayrılmak’. Düşünün bir: birleşmek amacıyla ayrılmak. Bu bir paradoks gibidir. Oysa bu ‘çelişkili’ formül, Bolşeviklere ulusal sorun alanında en ele geçirilmez kaleleri fethetme olanağını veren Marksist diyalektiğin canlı gerçeğini yansıtır.” (Eserler, Cilt 12, İnter Yayınları, s.312, Stalin’in aynı raporu, kongrede rapora ek olarak yapılmış konuşmayla birlikte, daha yukarıda anılan ulusal sorun derlemesinde de yer almak-

tadır, s.331-43)

İkinci Parti Kongresi’nde (1903) onaylanacak parti programını gerekçelendirirken, Plehanov’un ulusların kaderlerini tayin hakkına ilişkin olarak söylediklerini, Lenin’in nasıl özetlediğini hatırladınız mı? “Proleterlerin birliği için, onların sınıf dayanışması uğruna, ulusların ayrılma hakkını tanımalıyız!” Stalin’in yeri geldikçe partinin daha ilk kuruluşundan (1898) itibaren ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesini benimsemiş olmasıyla övünmesi boşuna değildi. 1930 yılındaki 16. Kongre’de hala aynı ilkenin altı bir kez daha çiziliyor, 1936 Anayasa’sında da bu “hak”ka özenle yer veriliyordu. Bolşevizmin ulusal soruna ilişkin program ve politikalarının tarihsel olarak kanıtlanmış gücü işte buradan gelmektedir.

Gelgelelim günümüzün ezen ulus sosyal-şovenleri, “iyi ki de böyle bir hak var, olmaz olaydı!” türünden bir ruh hali içindeler adeta. Öylesine ki, ulusal sorun konusunda daha henüz hiçbir olumlu devrimci sınav vermemişken, sınav orada kalsın kâğıt üzerinde (parti programında!) olsun bu konuda bir nebze olsun düzgün bir tutum alamamışken, kalkıp “İşçiler ve Kürtler” konulu bir yazıda ezilen ulus milliyetçiliğini esas sorun olarak sunabiliyorlar. Neye dayanarak diye sormayınız, elbette “leninist” argümanlara! Oysa daha önce de hatırlatmış bulduğumuz gibi onlar, Stalin’in “Marksist diyalektiğin canlı gerçeği” olarak yücelttiği ilkesel bir tutumu yok sayıyorlar. Boşuna aramayın, Marx’ta ve Lenin’de de bu konuda bir şey bulamazsınız; en iyi durumda bulacağınız, belli durumlarda taktik bir tutum konusu olmaktan öteye gidemeyecek bir politik tercih olacaktır, diyebiliriz.

“GÜL BAHÇESİ” VE TÜRKİYE ÖRNEĞİ

Üzerinde durmakta olduğumuz o şiiresel aforizmadaki çarpıklık bu kadarla da bitmiyor. Örneğin işçi sınıfı ile küçük uluslar arasındaki bu ilişki tanımlı, işçi sınıfını bir ezen ulus kategorisi olarak görmek imasını da içeriyor mu? Aynı şekilde, iktidardaki işçi sınıfı tanımının bile ötesine geçilerek, nasıl oluyor da “emperyalizm çağında dünyanın hiçbir yerinde işçi sınıfıyla küçük uluslar arasındaki ittifak gül bahçesi değildir” türünden bir genelleme yapılabiliyor?

Bu ne türden bir denklemdir böyle ve örneğin, bugünün Türkiye'sine uygulandığında ne anlama gelir? Öyle ya, işçi sınıfımız yazık ki halen kendi burjuvazisinin üretim ve sömürü nesnesi olmaktan çok fazla öteye geçebilmiş değildir. Bu durumda ezilen ulus olarak "Kürtler" ile "işçi sınıfı" arasındaki ilişkiye uygulandığında, "gül bahçesi" aforizması ne türden bir anlam taşır acaba? Sorunun sorulması bile, anlamdan yoksunluğunu görmek için yeterlidir.

SİP-TKP işçi sınıfı öyle olabilir ama onun adına biz varız ya diyemeyeceğine göre, bu durumda geriye, halen "ulusal dinamik" denetiminde bulunan alabildiğine politize olmuş durumdaki Kürt kitlelerine, emperyalizmden medet umacağınıza Türk burjuvazisinin kölesi olarak kalmaya devam edin demek kalır herhalde. Sorun birilerinin işi buraya vardirop vardirop olmadığı değildir elbet. Sorun, sözüm ona tarihsel deneyimlerden süzülen argümanların mantıksal olarak vardığı ya da varabileceği sonuçtur.

Öte yandan, emperyalizmden medet ummak herhangi bir halkı elbette onurlandırmaz ve ona herhangi bir gerçek ulusal özgürlük imkânı da sağlamaz. Güney Kürdistan örneği gözler önündedir. Ne var ki bu gerçeğe işaret ederken, mevcut statükonun bekçisi kesilmek de ciddi bir ihtimaldir. Nitekim, başta Perinçek güruhu olmak üzere Türk "ulusalcı sol"u büyük bölümüyle bu konumdadır. Dolayısıyla da kendi ezen ulus burjuvazilerinin uşağı durumundalar.

Neden peki, denilecektir, bu aynı eleştiri birleşik bir mücadele çizgisinden de ortaya konulamaz mı? Elbette. TKİP bunu siyasal sahneye çıktığından beri yapmaktadır. 1992 Newroz'unu izleyen "yol ayrımı" değerlendirmesinden beri de daha ileri bir düzeyden yapmaktadır. Fakat bunu birleşik mücadele çizgisindeki komünistler ya da devrimciler olarak sağlam ve samimi bir biçimde yapabilmemizin belirli zorunlu koşulları vardır.

İlkin bunu, halkları bu duruma düşürenin gerçekte ne olduğunu her somut durumda titizlikle inceleyerek ve anlamaya çalışarak yapmak zorundasınız (Kürt Hareketinde Yol Ayrımı başlıklı değerlendirme, aynı zamanda bunun da açıklayıcı bir örneğidir). Engels'ten beri çok iyi bilindiği gibi, anlamayan eleştiremez ve dolayısıyla aşamaz! İkinci olarak eleştirinizi, nesnel mantığı mevcut statükoya köle olarak kalmak anlamına gelebilecek her türlü söylem ve tutumdan özenle uzak durarak yapmak durumundasınız. Üçüncü olarak, eleştiriye paralel bir biçimde, ezilen ulusu mevcut köleci statükonun içinde zorla tutmaya yönelik her türden baskı, zulüm ve da-

yatmaya karşı açık ve kararlı bir tutum almakla, bu konudaki içtenliğinizi ise pratikte göstermekle yükümlüsünüz. Ve nihayet, bütün bunların da birleşik bir ifadesi olarak, ezilen ulusun özgürlüğünü ve temel ulusal haklarını, her şeyden önce de kendi kaderini tayin hakkını, istiyorsa eğer ayrı ayrı bir devlet kurmak hakkını da içeren marksist bir ulusal sorun programına sahip olmak, onu dostun düşmanın önünde yüreklice ilan etmek ve gündelik politik çalışmanızda kılavuz edinmek zorundasınız.

Oysa SİP-TKP'de gördüğümüz nedir? Örneğin, bunu yapan emperyalizmdir söylemine sığınarak, "mevcut sınırların değişmezliği"ne bekçi kesilebilmektedir. Bu tutum mantıksal olarak, bugünkü statükoyu savunmaya, buna yönelik çabaların ezilmesini meşru görmeye, hiç değilse buna seyirci kalınmasına kapı aralar. (Afrin ve Rojava işgalleri karşısındaki dik-kate değer sessizlik bunun bir itirafı değil midir?)

Bu tutumu, Türkiye adının meşruluğu ve dolayısıyla bugün olduğu gibi yarın da (yani "devrimden sonra" da!) korunması gerektiği; Türkçe'nin resmi dil olarak meşruluğu ve dolayısıyla bunun yarın da korunması gerektiği; resmi bayrağın meşruluğu ve bunun yarınlara da taşınması gerektiği; üniter devlet yapısının uygunluğu ve bunun yarınlarda da korunması gerektiği; ve nihayet, "Cumhuriyet'in meşruluğu" kılıfı içinde, yakın dönem Türk tarihinin özel bir çabayla olumlanması ve hatta yer yer yüceltilmesi vb. tutumlarla birleştiriniz. Bitmedi. Tüm bunlara, yüzyıllık zulme, inkara ve asimilasyona tabi tutulmuş Kürt ulusunun ve çeşitli azınlık milliyetlerin yaşadığı çok uluslu bir siyasal coğrafyada, ulusal soruna ilişkin marksist ilkelerin reddedilmesini, dolayısıyla da somut bir ulusal sorun programından ve politikasından yoksunluğu ekleyiniz. Karşınızda

ezen ulus milliyetçiliğinin ilerici orta sınıfa özgü sol maskeli bir versiyonu bulunduğunu görmekte herhangi bir güçlük çekmezsiniz.

Tüm bunları, SİP-TKP'nin başta program olmak üzere temel belgeleri üzerinden görmek, göstermek ve ayrıntılarıyla ele almak olanağımız elbette olacak. Ama öncelikle "İşçiler ve Kürtler" başlıklı metinle işimizi bitirmek durumundayız.

"ULUSLAR İTTİFAKI" VE SOSYALİST DEVLETİN HUKUKU

Yeniden sosyalizm diyarına dönelim ve Aydemir Güler'i bir kez daha söylediklerinin bütünlüğü içinde dinleyelim:

"Üstelik kimilerinin zannettiği gibi ayrılma hakkını içeren kendi kaderini tayinin bir devletin hukuksal yapısında sabit olarak durması da imkânsızdır. Sosyalist bir iktidar, birliği oluşturan halkların her istediklerinde ayrılmayı tartışmaya açmalarını hukuksallaştıramaz. Bir kez birlik oluştuktan sonra, konunun gündeme gelmesi birliğin temellerinin sarsıldığı bir krizin ürünü olabilir ancak. Nitekim Sovyet deneyiminde de ayrılma hakkı, birliğe sonradan katılanlar bir yana, ancak çözümlü krizde masaya gelmiştir."

Burada, aynı paragrafın içinde, ilk iki cümlede söylenenleri sonraki iki cümlede boşa çıkaran tuhaf bir muhakeme tarzı ile yüz yüzeyiz. Bu doğal olarak bir sıkıntıyı, belirgin bir zorlanmayı da gösteriyor. İlk iki cümlede, sosyalist devletin hukuksal yapısında var diye (ki orada çakılı kalması da AG için bir sorun!), ayrılık hakkı sorunu iki de bir tartışma gündemine gelemiyor deniliyor. Son iki cümlede ise, bunun ancak birliğin temellerinin sarsıldığı bir durumda ("çözülüş krizinde") gündeme gelebileceği, nitekim öyle de geldiği söyleniyor. İnsanın sorası geliyor, o zaman neyi tartışıyorsunuz sayın yazar?

Sovyetler Birliği'nin temelleri sağlam kaldığı sürece böyle bir tartışma elbette ki olmadı ve olamazdı. Ekim Devrimi'nin görkemli zaferinin ve ulusal sorun programının gereklerinin yerine getirilmesinin ardından özgürlük, eşitlik ve gönüllü birliğin sağlam zemininde birleşmiş Sovyet ulusları, sosyalizmin kuruluşunda omuz omuza ilerledikleri sürece, bu sürecin yarattığı kaynaşma düzeyini de Nazi istilasına karşı ortaya koydukları tarihsel sınıvla somut olarak gösterdikleri bir durumda, elbette ki herhangi bir ayrılma sorunu ya da tartışmasıyla yüz yüze kalamazlardı. Ama tam da bu başarının kendisi, "ayrılık hakkı"nın Sovyetler Birliği'nin "hukuksal yapısında sabit olarak durması"ni özellikle gerektiriyordu. Çünkü bu, sözünü ettiğimiz başarının sihirli anahtarıydı. Stalin'den yukarıya aktardıklarımızı hatırlayalım.

Öte yandan, bu hakkın sosyalist devletin hukukuna sabitlenmesinin olağanüstü ilkesel ve politik önemini, bizzat birliğin "temellerinin sarsılması" ve "çözülüş krizi" (Sovyetler Birliği'nin yıkılıp dağılması) tarihsel olarak kanıtladı.

Bu ilkenin, genel olarak Leninizmin ulusal sorun program ve politikasının toplumun derinliklerine kök salmasından dolayıdır ki, onyılları bulan onca bozulmaya, bürokratik biçim altında yaşanan sınıflaşma ve kapitalist restorasyonda alınan onca mesafeye rağmen, Sovyetler Birliği'nin dağılması, birkaç özel durum haricinde halklar arası bir boğazlaşmaya yol açmadı.

Tüm cumhuriyetler, tam da birlik halindeyken tanımlanmış sınırlar üzerinden, barışçıl biçimde ayrılıp ayrı birer ulusal devlet haline geldiler.

Bu çok önemli teorik ve tarihsel temayı elbette hayli sınırlı bu değinme ile böylece bırakamayız.

(Devam edecek...)

Hanau katliamı 2. yılında...

Alman devleti “davası”na sahip çıkıyor!

Bundan 2 yıl önce, 19 Şubat 2019’da, Almanya’nın Hessen eyaletinin Hanau kentinde, bir ırkçı-faşist tarafından düzenlenen planlı saldırıda 9 göçmen genç katledildi. Geçen sene olduğu gibi bu yıl da katliamın yıl dönümü dolayısıyla Almanya ve hatta Avrupa’nın kimi ülkelerinde yaygın protestolar gerçekleştirilecek.

Hanau katliamı Almanya’da gerçekleşen ilk ırkçı saldırı ve katliam değil. Daha önce de çeşitli yer ve tarihlerde yüzlerce saldırı ve onlarca katliam yaşandı. Resmi verilere göre, son otuz yılda 200’ü aşkın kişi ırkçı saldırılar sonucu hayatını kaybetti. Fakat NSU da dahil hiçbir katliam Hanau kadar geniş tepkilere konu olmadı. Hanau katliamı ırkçı-ayırıcı politikalara karşı Alman toplumunda birikmiş tepkileri ortaya çıkarmakla kalmadı. Aynı zamanda ırkçı-faşist kişi ve örgütler ile Alman devleti arasındaki organik bağı da bir kez daha ortaya serdi. NSU davasıyla iyice ayyuka çıkan bu ilişki, Hanau davasıyla bir kez daha teyit edildi.

MÜNFERİT GÖSTER, “KINA” VE AKLA!

Dünyanın hemen her yerinde devletlerin bu tür faşist katliamlar karşısında gösterdikleri ilk refleks, olayı münferit gösterme çabası olmaktadır. Hanau’da da benzer senaryo sahnelendi. Devreye ilk önce tekeli basın girdi. Katilin psikolojisinin bozuk olduğuna ilişkin haberler hızla yayıldı. Bunu, burjuva politikacıların, timsah gözyaşları eşliğinde ardı ardına yaptıkları “kınama” açıklamaları izledi. Bu ikisi aynı senaryonun farklı sahneleriydi. Amaçlanan ise, yaşanan katliamın devletle, düzenle ve dahası izlenen sistematik ırkçı politikalarla birliğinin olmadığı algısı yaratmak, yani olayı “münferit” gösterip geçiştirmekti. Zaman ilerledikçe ayrıntılarla birlikte olayın planlı bir ırkçı-faşist katliam olduğu ortaya çıksa bile; yaratılan bu ilk algının, toplumun bir kesiminin bilincini bulandırmada belli bir başarı sağladığı göz ardı edilemez.

Basının, polisin ve siyasetin attığı bu adımlar, dava sürecinde yargı eliyle devam ettirildi. Hanau katliamı davasını yürüten Almanya Federal Genel Savcılığı, Aralık 2021’de, yani katliamdan sadece 10 ay sonra dava hakkında takipsizlik kararı verdi. Karara gerekçe olarak da

Hanau gibi katliamların gündemde tutulması, unutturulmaması; işçilerin birliği, halkların kardeşliği hedefiyle emekçilerin bilinçlendirilmesi son derece önemlidir. Bu görev en başta da faşizmi sınıf temelleyle birlikte ortadan kaldırmayı hedefleyen devrimcilerin omuzlarındadır.

katilin intihar etmesi, katilin olayı tek başına yapmadığına dair herhangi bir kanıtın olmadığı gösteriliyor. Savcılık böylesi ağır, önemli ve kapsamlı bir dava için son derece kısa olan 10 aylık bir sürede, tam 300 ayrı delili “incelemiş” ve yine 400 ayrı tanığı “dinlemiş” ve neticede işin “organize” olmadığına karar vermişti.

Savcılık saldırının ırkçı nitelikte olduğunu kabul ediyor. Fakat ayrıntılı olarak soruşturulmasına gerek olmadığını söylüyor. Yani herkesçe görülen, bilinen ve inkar edilemez olanı kabul ediyor ama bilinmeyen ve görünmeyenleri inkar ediyor. Zaten soruşturmanın amacı da bilinmeyi ve karanlıkta kalanı açığa çıkarmak değil midir? Yani savcılık daha baştan tarafını belli ederek, katliamı aklama çabası içerisine giriyor. Katilin kendisi bile kendini ancak bu derece başarılı savunabilirdi herhalde.

Buna şaşırıyoruz. Çünkü Alman devleti ile mahkemelerinin ırkçılığa karşı tutumunu NSU davasından da biliyoruz. NSU davasında katillerin Alman istihbaratıyla ilişkili olduklarına dair onlarca kanıtı rağmen tümünün üstü özenle örtüldü. Skandallar serisiyle dolu olan dava, yıllarca süründürüldükten sonra, bütün suç ikisi imha edilmiş üç katile yıkılarak

devlet temize çıkarıldı. NSU’da olduğu gibi, Hanau’da da devlet, kendisinin ve düzenin ürünü olan ırkçı katillerini koruyor ve “davasına” bir kez daha sahip çıkıyor.

CEVAPSIZ KALAN SORULAR, KARARTILAN DELİLLER

Katliamın ardından olayı çok yönlü soruşturup onu bütün bağlantılarıyla ortaya çıkarmak şurada dursun, herkesçe bilinen ve ailelerin baştan beri sordukları en basit sorular bile cevapsız bırakılmaya ve deliller karartılmaya devam ediliyor.

Katliamdan sonra, katledilen gençlerin aileleri tarafından, kentteki kimi demokratik kurumların da desteği ve katılımı ile “19 Şubat İnisyatifi” adlı bir organizasyon oluşturuldu. Bu inisiyatif, sürecin takipçisi olma ve katliamı unutturmama konusunda önemli bir çaba ortaya koydu. Aileler ile inisiyatifin baştan beri sordukları ve cevap alamadıkları bazı sorular şöyle:

- Olay günü defalarca arandığı halde polise neden ulaşamadı? Bunun için personel yetersizliği gerekçe gösterilse bile, bu çağrılar başka bir birime aktarılıp bu sorun neden giderilmedi?

- 4 kişinin katledildiği “Arena Bar”ın

acil çıkış kapası neden kapalıydı? Ölüm sayısını arttıran bu durumda polisin sorumluluğu var mıdır? Ara sıra kafeye baskın yapan polisin, bu çıkışı kimsenin kaçmaması için kapattığı iddiası doğru mudur?

- Katilin ırkçı olduğuna dair çok sayıda kanıt ve bunlar polis tarafından bilinmesine rağmen, katile neden silah ruhsatı verildi ve ruhsatın süresi neden uzatıldı?

- Otopiler neden ailelerin rızası alınmadan yapıldı ve sonuçları neden ailelerle paylaşılmadı?

- Polisin katilin evini basması neden saatler sonra gerçekleşti?

- Daha önce ırkçı propaganda ve oluşumlarla ilişkili oldukları gerekçesiyle hakkında soruşturma açılan ve aynı sebepten dolayı lağvedilen, Frankfurt Özel Harekat Birimi’nden 19 polisten 13’ünün olay günü Hanau’da görevli oldukları doğru mudur? Bunlarla ilgili herhangi bir soruşturma yapılmış mıdır?

- Olay yerine sadece 300 m uzaklıkta olan polis neden yarım saati bulan bir gecikmeyle geldi?

Bunlar en bilinen sorular. İnisyatifin ve ailelerin sordukları daha onlarca soru var ve bugüne kadar hiçbirine ilgili mer-

ciler tarafından verilmiş tatmin edici bir cevap yoktur. Mesela polis ve mahkeme katilin daha önce tanınmadığını iddia ediyor. Ama veriler tam tersini söylüyor. Katil hakkında daha önce, ırkçılık da dahil, açılmış çok sayıda soruşturma ve suçlama var. Bu bir yana, katilin resmi makamlara kendi eliyle verdiği, ırkçı motifler ve komplo teorileriyle bezenmiş birden fazla şikayet dilekçesi var. Bu da yetmiyor, 2019'da kendi adına açtığı bir web sayfası aracılığıyla ırkçı-faşist düşüncelerini yayıyor. Hatta katliamdan sadece 6 gün önce, yapacağı katliamın planlarını aynı sayfada yayınlıyor. Muhtemelen şiddet olaylarında hafifletici bir sebep olsun diye psikolojik bozukluk raporu alıyor. Buna rağmen silah ruhsatı iptal edilmediği gibi uzatılıyor ve hatta AB çapında bir ruhsat veriliyor. Bu ruhsatla iki defa Slovaçya'ya silah atış talimi yapmaya gidiyor.

Tüm bunları kanıttan saymayıp, soruşturmayla gerek görmeyen savcılık, oğlunun ırkçı görüşlerini açıktan savunan katil babasının da katliamdan haberdar olmadığını iddia etti. Olaydan sonra oğlunun silahını ve mermilerini geri isteyen katil babası, mağdur ailelerine yönelik ırkçı söylemler kullanmış, kurbanlar için yapılan anıta "Halk arasında nefret yaratıyor" demişti.

Mahkemeden umudunu kesen aileler, son bir çare olarak Hessen Parlamento'suna yöneldiler. Ailelerin baskısı sonucu Temmuz 2021'de parlamentoda tüm partilerin katılımı ile bir araştırma komisyonu kuruldu. Komisyon şu ana kadar dört kez aileleri dinledi.

Kimi ailelerin beyanları, mahkemenin ardından, parlamentonun da olayın politik sorumluluğundan kaçan ve üstünü örten bir tutum takındığını gösteriyor. Katledilen gençlerden Gökhan Gültekin'in abisi Çetin Gültekin görüşmelere ilişkin, "Hessen parlamentosu tarafından üç kez davet edildik. Ben bu ziyaretlerden şunu çıkardım: bizim en büyük karşıtımız, başta CDU ve Yeşiller olmak üzere, parlamentodur" diyor ve devam ediyor: "Hessen Başbakanı olayla ilgili politik bir söz duyduğu zaman, bunu adeta kendisine bir hakaret olarak algılıyor."

Hessen Eyaleti Başbakanı, CDU'lu

Volker Bouffier, oğlunu kaybeden Serpil Temiz Ünvar'a, "Evet bu çok kötü, ancak daha kötü örnekler gördüm" diyor. Aynı Bouffier, polisin ihmali ile ilgili sorulan bir soruya karşılık olarak da "Evet polisinin pek tecrübesi yok bu durumlarda. Ve böyle bir şey bir daha olursa aileleri daha hızlı bilgilendireceğiz!" ifadelerini kullanıyor. Her şey bir yana, insani bir yaklaşımdan bile uzak bu zihniyetten ne beklenebilir ki?

FAŞİZM HEM BİR DÜŞÜNCE HEM DE SUÇTUR!

Faşizm ile mücadelede klasikleşmiş bir slogan var, "Faşizm bir düşünce değildir, aksine suçtur" diye. Evet, egemen sınıfın en gerici, en militarist ve en barbar yönetim biçimi olarak faşizm, topluma karşı işlenmiş bir suçtur elbette. Ne var ki bir düşünce olmadığı belirlemesi doğru değildir. Bu ele alış, faşizmi sınıflar üstü ve soyut bir kavrama dönüştürür. Oysa faşizm ve ırkçılık, ikisi de kapitalizm ürününü düşünce ve ideolojilerdir. Kapitalizmin işsizlik, yoksulluk ve eşitsizlikle düzlediği elverişli ortamda hayat bulurlar. Egemen sınıflar ırkçılık ve faşizm sayesinde emekçi sınıfları bölüp parçalayarak baskı altında tutmaya çalışırlar. Emekçileri bu zehirli ideolojilerle birbirine düşman ederek, sömürü ve köleliğe razı ederler.

Özcesi sınıfsal bir kavram olan ırkçılık ve faşizm burjuvaziye aittirler ve ona

hizmet ederler. Avrupa ve dünya halklarına derin acılar ve yıkımlar yaşatan Hitler faşizminin arkasında Alman tekelcileri vardı. Günümüzdeki her türden faşist düşünce ve örgütlenmelerin arkasında da aynı sermaye düzeni vardır. Alman devleti anti-komünizmde sınır tanımazken, her türlü faşist örgütlenmeye karşı son derece toleranslı davranıyor. Faşist örgütlenmelerin yasaklanması talebine kulaklarını tıkıyor. Fikir özgürlüğü adına Neonaziler polis korumasında sokaklarda yürütülmeye devam ediliyor. Dört dörtlük faşist bir parti olan AfD Alman parlamentosunun temel siyasal partilerinden biri olmakla kalmayıp, toplumsal fonlardan yararlanarak, örgütlenmeye devam ediyor.

İstihbarat raporlarına göre Almanya'da 33 bin aşırı sağcı (Neonazi) var. Bunlardan 13 bininin şiddet eğilimli olduğu ve bu eğilimin gittikçe arttığı belirtiliyor. Yine 2020 rakamlarına göre ülkede 5,57 milyon kişi ruhsatlı silah taşıyor. Bunlardan 1.200'ü tespitli aşırı sağcılardan oluşuyor. Alman devleti bunlara karşı, bir zamanlar Ahmet Davutoğlu'nun İŞİD'liler için söylediği gibi, "Biliyoruz ama eyleme geçmeden müdahale etmiyoruz" yaklaşımını sergiliyor.

Bugün Almanya'da toplumsal yaşamın her alanında gittikçe tırmanan bir ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve ayrımcılık var. Poliste, okullarda, işyerlerinde, akademide, sokakta, her yerde her an

buna tanık olmak mümkün. ırkçı-faşist örgütlenmelere kaynaklık eden ve onları güçlendiren asıl şey, "günübürlük ırkçılık" denilen bu yapısal ırkçılıktır. Katledilen gençlerden Ferhat Ünvar, gittiği okulda uğradığı ayrımcılıktan dolayı kaydını silip başka bir okula geçmek zorunda bırakılıyor. Annesi daha sonra onun küçük kardeşini aynı okula kaydederken okul müdürü şöyle diyor: "Oğlunuzu kabul etmek zorundayız çünkü ilk tercihi, ama unutmayın bu okulda şans yok." En toleranslı alanlar olması gereken eğitim kurumlarında bile bu tür durumlar yaşanıyor, diğer alanları tahmin etmek hiç de güç değil.

Hanau katliamı, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar Alman toplumunda infiale yol açtı. Toplumun her kesiminden insanların katıldığı, çok kitlesel ve yaygın protestolara konu oldu. 2. yılında da bu durumun hala devam etmesi umut verici. Bunda, katledilenlerin "yabancı" bile sayılmayacak gençlerden oluşmasının bir payı var elbette. Fakat asıl önemli etken, gittikçe yükselen ve yakın bir tehlike haline gelen ırkçı-faşist örgütlenmeler ile artan siyasal gericiliğin toplumda yarattığı kaygı ve biriktirdiği öfkedir. George Floyd olayında, dünyadaki en kitlesel eylemlerin yaşandığı ülkelerden birisinin Almanya olmasının gerisinde de aynı gerçeklik vardır.

Faşizmin panzehiri sınıf mücadelesidir. Zira sınıf bilinciyle donanmış işçi ve emekçiler kolayından egemenlerin milliyetçi ve ırkçı tuzaklarına düşmeyecekleri gibi; tepkilerini farklı uluslardan sınıf kardeşlerine değil, bizzat onları sömüren kapitalist sisteme çevireceklerdir. Bu yüzden Hanau gibi katliamların gündemde tutulması, unutturulmaması; işçilerin birliği, halkların kardeşliği hedefiyle emekçilerin bilinçlendirilmesi son derece önemlidir. Bu görev en başta da faşizmi sınıf temelleriyle birlikte ortadan kaldırmayı hedefleyen devrimcilerin omuzlarındadır.

Frankfurt'ta Hanau eylemi

İki yıl önce ırkçı-faşist bir saldırıda 9 kişinin yaşamını yitirdiği Hanau katliamı protesto 18 Şubat akşamı Frankfurt'ta protesto edildi. Galluswarte'de, saat 18.00'de toplanan kitlenin öfkesi saat 21.00 kadar hiç dinmedi. Çeşitli anti-faşist yerli ve göçmen gençlik örgütlerinin oluşturduğu bin kişilik kitle, fırtınalı havaya rağmen ısrarlı bir tutum sergilediler.

Eylemde yapılan konuşmalarda polisin ırkçı tutumu sık sık teşhir edildi. Ve 19 Şubat'ta Hanau'da gerçekleştirilecek anmaya çağırısı yapıldı.

Yürüyüş boyunca "Faşizme karşı omuz omuz!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Dayanışma direnmektir, her yerde faşizme ölüm!" vb. sloganlar hiç kesilmedi.

Polise yönelik olarak da sık sık "Hanau'da neredeydiniz!" sloganı atıldı.

Fırtınaya rağmen üç saat süren eyleme BİR-KAR'lılar flamarıyla katıldılar ve Revolutionärer Jugendbund (Devrimci Gençlik Birliği) da konuyla ilgili bildirimlerini dağıttı.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Dünya işçi-emekçi eylemlerinden...

AFGANİSTAN'DA GÖSTERİLER: HIRSIZ AMERİKA!

ABD Başkanı Biden'ın, Taliban'ın iktidara gelmesinden bu yana Afgan Merkez Bankası'nın rezervlerinin yarısının "11 Eylül 2001 saldırılarının kurbanları için tazminat" olarak kullanılmasını emretmesi, Afgan halkında büyük bir öfkeye neden oldu. ABD hükümetini hırsızlıkla suçlayan ve 7 milyar doların tamamının derhal serbest bırakılmasını talep eden binlerce kişi 15 Şubat'ta Kabil sokaklarına çıkarak protesto gösterileri düzenledi.

VIETNAM'DA GREVLER

Vietnam'da Nghe An eyaletinde Tayvanlı Ayakkabı fabrikasında çalışan 4.600 işçi 6 gün süren grevlerinin ardından taleplerini kabul ettirdiler. İşçiler kapitalist patronun temel ücretlerde yüzde 6'lık bir ücret artışını kabul etmesinin ardından, 14 Şubat Pazartesi günü işe döndüler. Belirli ödeneklerde de artış olacak.

Pazartesi günü ise, Bac Ninh eyaletinde bluetooth kulaklıklar üreten Cresyn Hanoi Co. Elektronik Fabrikasında 2 bin işçi ücret artışı ve tatil ikramiyesi talep ederek greve başladı. Burada da işçiler aynı zamanda düzenli korona testleri ve iş kıyafetleri de talep ediyorlar.

SUDAN'DA REJİME KARŞI KİTLESEL GÖSTERİLER

Sudan'da 14 Şubat'ta binlerce kişi ülkedeki askeri rejimin sona ermesi talebiyle sokaklara döküldü. En kitlesel gös-

teriler Hartum, Omdurman, Port Said ve Batı Dafur bölgelerinde gerçekleşti.

Gösterilerde bir kişi polis kurşunu ile hayatını yitirdi. Böylece Ekim 2021'deki askeri darbeden bu yana öldürülenlerin sayısı 80'i aştı. Sudan'da direniş hareketi askeri diktatörlüğe son verilmesi ve siyasi mahkumların serbest bırakılması taleplerinde ısrar ediyor.

AVUSTRALYA'DA HEMŞİRELER GREVE GİTTİ

Avustralya'nın Yeni Güney Galler eyaletinde, yaklaşık 125 hastanede binlerce hemşire greve gitti. Sağlık emekçileri daha fazla personel, ücretlerin sınırlandırılmasına son verilmesi ve daha iyi çalışma koşulları talep ediyorlar. Bu, 2013'ten bu yana ülke çapındaki ilk sağlık grevi. Hemşireler birçok şehirde gösteri yaptılar. Sidney'de Parlamento'ya yürüyen hemşireler, dayanılmaz çalışma koşullarına son vermek için sağlık hizmetlerine önemli ölçüde daha fazla bütçe ayrılmasını talep ettiler.

Korona pandemisi, ülkede sağlık sisteminin zayıf yönlerinin altını çizdi ve

sağlığa her şeyden önce büyük ölçüde yetersiz finansman ayrıldığını gözler önüne serdi.

İNGİLTERE'DE YAŞAM KOŞULLARINI PROTESTO GÖSTERİLERİ

İngiltere'de, artan yaşam maliyetleri nedeniyle protesto etmek için 12 Şubat Cumartesi günü yaklaşık 25 şehirde gösteriler düzenlendi. Londra'da göstericiler özellikle kira, ısınma ve temel ihtiyaçlar için artan fiyatları protesto etmek için Westminster'daki parlamento önüne yürüdü ve Boris Johnson'ın istifasını istedi. Gösteriler Halk Meclisi hareketi ve sendikalar tarafından organize edildi. Ana talep, krizin maliyetinin kitlelere yüklenmesi yerine zenginlerden alınan vergilerin artırılmasıydı.

ENDONEZYA'DA ÖRME FABRİKASINDA GREV

Endonezya'nın Java adasındaki Semarang yakınlarındaki Tenganan'daki PT Nesia Pan Pacific örme triko fabrikasında yaklaşık 4.000 işçi 11 Şubat'ta greve gitti. Güney Koreli tekelin yeni yönetimi,

Pazartesi ve cuma günleri hastalık vb. nedenlerle devamsızlığı ücret kesintilerine yol açacağını açıklamıştı. İşçiler şimdi genel müdür ve fabrika müdürünün değiştirilmesini talep ediyor.

Endonezya'nın Sulawesi adasında, Parigi Moutong bölgesindeki çiftçiler ve bölge halkı da cumartesi günü, PT Trio Kencana altın madenini protesto gösterisi yaptılar. Göstericiler bir yolu saatlerce abluka altında tutarak protestolarını sürdürdüler. Polis, Trans Sulawesi yolunu zorla açtı ve 21 yaşındaki bir protestocuyu vurarak öldürdü.

Bölge halkı uzun süredir altın madenine karşı çıkıyor. Çiftçiler Sendikası da yaklaşık 15.000 hektarlık arazi üzerinde hak iddia ediyor, kaymakamın madene verilen imtiyazı kaldırmasını istiyor.

ZİMBABVE'DE ÖĞRETMENLER GREVDE

Zimbabve'de Covid-19 pandemisi nedeniyle uzun süredir kapalı olan okullar 14 Şubat Pazartesi günü yeniden başlayacaktı. Ancak, öğretmenlerin büyük bir çoğunluğu, hükümet makul ücret artışı talebini kabul etmediği için görevlerine başlamayı reddetti.

Öğretmenler sendikası, öğretmenlere ücretlerin ABD Doları üzerinden ödenmesi için mücadele ediyor. Öğretmenler ücretlerini 2018 yılına kadar ABD Doları olarak almıştı. Ulusal para biriminde ödendiğinden beri, öğretmenlerin gerçek ücretleri yüzde 50 düştü.

Hükümet grevdeki öğretmenleri meslekten men etmekle tehdit ediyor.

Ukrayna ordusunun Donbass'a saldırdığı iddia edildi

ABD-İngiliz emperyalistleri savaşı körükleyen saldırgan tutumlarında ısrar ederken, Lugansk Özerk Halk Cumhuriyeti ile Ukrayna rejimi arasındaki gerilimin tırmandığı bildiriliyor. Rusya merkezli kanalların verdiği habere göre Ukrayna ordusu varılan ateşkesi ihlal ederek bu sabah havan toplarıyla saldırı düzenledi.

RT Arabic sitesinde yer alan habere göre, bugün Donbass 200 havan topu mermisiyle hedef alındı. Yerel kaynaklar, Perşembe sabahı başlayan saldırıda Donbass'ın yaklaşık 200 top mermisiyle hedef alındığını söylüyor. Haberde başka yerleşim yerlerinin de hedef alındığı

ve saldırılarda 122-152 mm'lik topların da kullanıldığı öne sürüldü.

RT'ye açıklama yapan Lugansk Cumhuriyeti Halk Kuvvetleri Komutanı Yan Lutşenko ise, Donbass'ta Ukrayna ile temas hattındaki gerilimin tırmandığını ve Kiev yönetiminin çatışmaları körüklemeye çalıştığını söyledi.

"Son 24 saat içinde, temas hattındaki gerilim önemli ölçüde tırmandı. (Ukraynalı) düşman, Kiev'deki askeri ve siyasi liderliğin doğrudan emriyle, çatışmayı tırmandırmak için girişimlerde bulunuyor." açıklamasını yapan Lutşenko,

ayrıca uluslararası gözlemcileri Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin bombalı saldırılarını kaydetmeye ve Donbass'ta kan dökülmesini engellemek için önlemler almaya çağırdı.

Donetsk Halk Cumhuriyeti yetkilileri de Ukrayna ordusunun ateşkes anlaşmasını ihlal ettiğini, Minsk Protokolü gereği bölgeden çekilmesi gereken ağır silahların saldırıda kullandığı ileri sürüldü. Her iki cumhuriyetin yetkilileri, Ukrayna'yı gerilimi tırmandırmak ve çatışmaları yeniden başlatmak için çaba harcamakla suçladılar.

Ukrayna'nın ABD kuklası yönetimi ise, Lugansk Halk Cumhuriyeti'ndeki Rusya yanlısı grupların propaganda yaptığını iddia ederek, saldırı yapıldığı yönündeki açıklamaları yalanladı.

Ancak ABD-İngiliz emperyalistlerinin yaptıkları savaş çığırtkanlığı dikkate alındığında, Amerikancı rejim ordusunun saldırı düzenlemiş olma ihtimali yüksek görünüyor.

Özerk bölge yetkililerinin temas noktasında bulunan uluslararası gözlemcilerle, "saldırıları kayıt altına alın, kan dökülmesini önlemek için harekete geçtin" çağrısı yapılması da saldırı iddialarını güçlendiriyor.

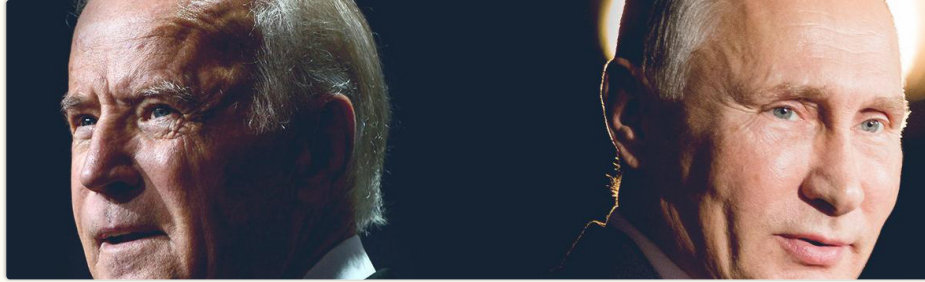
Putin-Biden telefon görüşmesi

Son günlerde ABD emperyalizmi, Rus ordusunun Ukrayna'yı işgal etmeye hazırlandığı ve saldırıya her an başlayabileceği konusunda müttefiklerine acil uyarılarda bulunuyor. Ama öte yandan da "durumu hafifletmek için" diplomatik çabalarını yeniden yoğunlaştırdı. Cumartesi günü akşam saatlerinde ABD Başkanı Joe Biden ve Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin telefonda görüştüler. Beyaz Saray, görüşmenin bir saat sürdüğünü açıkladı.

Biden, Putin'den 100 binden fazla askeri Ukrayna sınırından geri çekmesini istedi. Ukrayna'nın işgal edilmesi durumunda, ABD ve müttefiklerinin Rusya'ya büyük bir bedel ödeceğini açıkladı, "büyük insani acı" konusunda uyarıda bulundu. Rusya'nın dünyadaki itibarının da "sarsılacağı" belirten Biden, çatışmayı çözmek için diplomasiyi kullanmaya devam edeceğini ama "başka senaryolara" da hazır olduğunu söyledi.

PUTİN, KİEV ÜZERİNDEKİ BASKININ YETERSİZLİĞİNİ ELEŞTİRDİ

Kremlin'e göre Putin, Batılı devletlerin, yükümlülüklerini yerine getirmesi için Ukrayna'ya gerekli baskıyı yapmadığından dolayı eleştirilerde bulundu. Yapılan telefon görüşmesinin ardından Kremlin, krizi çözmeye çabalarının "çık-

maz" olduğunu açıkladı.

Putin'in dış politika danışmanı Yuriy Ushakov gazetecilere verdiği demeçte, ABD'nin Rusya'nın Ukrayna'ya saldıracağı yönündeki uyarılarının "histerinin doruk noktası" olduğunu söyledi. Bununla birlikte, konuşmanın "oldukça dengeli ve olgusal" olduğunu belirtti. Ushakov ayrıca "başkanların her düzeyde temasları sürdürme konusunda anlaşmalarını" vurguladı.

Ushakov, Biden'ın ABD'nin bakış açısından Rusya'nın Avrupa'daki güvenlikle ilgili endişelerini dikkate alan "bir takım değerlendirmeler" sunduğunu söyledi. Putin bu açıklamaları inceleme sözü verdi. Yanı sıra Kremlin, Putin'in telefon görüşmesinde neden şimdi güvenlik çıkarlarını tartışma zamanının geldiğini ayrıntılı olarak açıkladığını belirtti.

ÇOK YAKIN ZAMANDA "İŞGAL SALDIRISI" ÇIĞIRTKANLIĞI

Geçtiğimiz birkaç gün içinde, ABD

hükümeti defalarca "herhangi bir zamanda" olası bir işgal uyarısında bulunmuştu. ABD medyası, Şansölye Olaf Scholz'un salı günü gerçekleşen Moskova ziyaretinden kısa bir süre sonra olası bir büyük çaplı saldırıdan söz etti. ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken, Moskova'nın komşu ülkeyi bir bahaneyle işgal etmek için "sahte bayrak" olayı düzenleyebileceği uyarısını yineledi.

Blinken cumartesi günü yaptığı açıklamada, "Ukrayna sınırlarına daha fazla askerin seferber edilmesi de dahil olmak üzere, Rusya'da gerilimin tırmandığına dair çok endişe verici işaretler görmeye devam ediyoruz." dedi. Beyaz Saray daha önce ABD vatandaşlarını Ukrayna'yı derhal terk etmeye çağırılmıştı. Diğer Batılı ülkeler de aynı şeyi yaptılar.

Putin, "yaklaşmakta olan bir saldırı" haberlerini "kışkırtıcı spekülasyon" olarak nitelendirdi. Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ile yaptığı telefon görüşmesinde, Batı'yı Ukrayna'ya "modern

silahlar" sağlamak ve böylece "Ukrayna güvenlik güçlerinin Donbass'taki olası saldırgan eylemleri için koşullar yaratmakla" suçladı.

"ÖNEMLİ BİR DEĞİŞİKLİK YOK"

Alman Basın Ajansı'na (DPA) göre, ABD hükümetinin üst düzey bir çalışanı, son haftalarda gelişen "dinamiğin" görüşme sonucunda kökten değişmediğini vurgularken, ABD tarafının da fikirlerini ortaya koyduğunu söyledi. Rusya'nın bazı endişelerini de giderecek olan Avrupa da güvenlik görüşüyle masaya yatırıldı. İki başkan, ekiplerinin önümüzdeki günlerde iletişim halinde kalması konusunda anlaşmıştı.

KREMLİN, ELÇİLİK ÇALIŞANLARININ BİR KISMINI GERİ ÇEKTİ

Kremlin cumartesi günü diplomatik personelinin "Kiev rejiminin veya diğer ülkelerin olası provokasyonları" nedeniyle Ukrayna'dan kısmen çekildiğini duyurdu. Bu arada ABD Savunma Bakanlığı, kalan ABD askerlerinin neredeyse tamamının Ukrayna'dan çekildiğini bildirdi. Bir sözcü de cumartesi günü yaptığı açıklamada, daha önce Ukrayna ordusuna danışmanlık yapan ve eğiten Florida Ulusal Muhafızlarının 160 üyesinin geçici olarak yer değiştireceğini söyledi.

Ukrayna krizi çerçevesinde çalınan savaş tamtamlarının gölgesinde üç gün sürecek olan "Münih Güvenlik Konferansı" bugün başlıyor.

Münih'teki konferansa 35 kadar devlet ve hükümet başkanının yanı sıra, yüzden fazla dışişleri ve savunma bakanı katılacak. Rusya'nın bu yıl katılmadığı toplantıya ABD Başkan Yardımcısı Kamala Harris, Dışişleri Bakanı Antony Blinken ve Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Zelenski de katılıyor.

Konferansın ana gündeminin "Avrupa'da savaşın önlenmesi ve liberal demokrasilerin direncinin güçlendirilmesi" olduğu duyuruldu.

ABD ve Batı'nın Ukrayna krizi nedeniyle tırmandırdığı savaş çığırtnaklığını Münih'te bir üst boyuta taşıyacakları öngörülüyor.

Rusya'ya karşı diplomatik ve ekono-

Münih'te emperyalistlerin "Güvenlik Konferansı"

mik yaptırımların yanı sıra "fili güç kullanma seçenekleri"nin de görüşüleceği belirtiliyor.

ABD heyeti bugüne kadar tam olarak başaramadığı, Rusya'ya karşı Avrupalı müttefiklerini firesiz arkasına alma girişimlerine hız verecek.

Ve tabii ki Ukrayna ile "dayanışma mesajlarının" yanı sıra, Rusya'ya uyarı mesajları verilecek.

Konferans çerçevesinde, Almanya'nın dönem başkanlığını yaptığı G7 ülkelerinin dışişleri bakanları da cumartesi günü bir toplantı yaparak, Ukrayna krizini görüşecekler.

RUSYA'NIN "BOYKOTU"

Rusya Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Maria Zaharova, "Münih Güvenlik Konferansı son yıllarda artan oranda transatlantik bir foruma dönüştü" diyerek, "Rusya'nın bu yıl farklı nedenlerden ötürü konferansa katılmayacağını" duyurmuştu

Önceki yıllarda konferansa devlet başkanı ve dışişleri bakanı düzeyinde katılan Rusya bu yıl katılmadığı gibi temsilci de göndermiyor. Rusya'nın bu tutumu Alman basınında "Rusya bu yıl Münih Güvenlik Konferansı'nı boykot ediyor" yorumlarına neden oldu.

Münih Güvenlik Konferansı çerçevesinde "Çin'in uluslararası sahnedeki yeri" konulu bir panel de olacak.

Video konferansla toplantıya bağlanacak olan Çin Dışişleri Bakanı Vang Yi'nin yapacağı konuşmaya ve vereceği mesajlara "büyük önem" atfediliyor.

İlk olarak 1963 yılında Münih'te, "Askeri Bilimler Buluşması" adı altında bir araya gelen emperyalistlerin bu organizasyonu, daha sonra "Münih Güvenlik Konferansı" adını almıştı.

Bir dizi sol grup, parti ve çevre de 19 Şubat Cumartesi günü, Münih'te emperyalistlerin savaş çığırtnaklığını protesto etmek için bir araya gelecek

Münih Güvenlik Konferansı, pazar günü yapılması beklenen sonuç bildirgesi ile sona erecek.

Ukrayna'da gerilim tırmandırılıyor...

ABD ile suç ortakları savaş kışkırtıcılığına devam ediyor!

1990'lı yıllarda kendini "tek kutuplu dünyanın hakimi" ilan eden ABD emperyalizmi, gelinen aşamada hegemonyasını savaş aygıtını kullanarak ayakta tutmaya çalışıyor. Bu bağlamda, son dönemde Ukrayna etrafında sistematik bir şekilde yapılan savaş kışkırtıcılığı tehlikeli bir hal almaya başladı. Pervasızca hareket eden ABD-NATO-İngiltere merkezli cephe, insanlığı yeni bir felakete sürükleyecek provokasyonlara yenilerini ekliyor.

ABD Başkanı Joe Biden tarih vererek Rusya'nın Ukrayna'yı işgal edeceğini iddia etmişti. Rusya verilen tarihte askerlerinin bir kısmını Ukrayna sınırına yakın bölgeden çekti. Yalanlar uydurarak ülkelere saldıran ABD'nin bu yalanı da kısa sürede ifşa oldu. Buna rağmen Biden'le suç ortakları farklı gerekçeler sunarak "Putin Ukrayna'yı işgal etmeye karar verdi" söyleminden vazgeçmiyor. Biden'ın bu açıklamaları sık sık tekrarlama, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'i provoke edip Ukrayna'ya saldırtma planının bir parçası olarak değerlendiriliyor.

"Saddam Hüseyin'de kimyasal silahlar var" yalanını uydurup bu gerekçeyle Irak'ı işgal eden ABD ile suç ortaklarının benzer kaba yalanlarla Rusya'ya savaş ilan etmeleri kolay değil. Biden "Putin Ukrayna'yı işgal etmeye karar verdi" laflarını tekrarlayıp durarak ortamı provoke ederken, Donetsk ve Lugansk bölgelerini

Ukrayna ordusu bombalamaya başladı. Daha önce "Özerk Halk Cumhuriyeti" ilan eden iki bölgedeki askeri güçlerin saldırılara karşılık verdiği ve çatışmaların yayılma riskinin arttığına dair haberler var.

ABD-İngiliz tehditleri ve Ukrayna ordusunun saldırılarına karşı her iki özerk bölgede "genel seferberlik" ilan edildi. Çatışma noktalarına yakın bölgelerdeki kadın, yaşlı ve çocukların tahliyesine başlandı. On binlerce kişinin Rusya'ya taşındığı ve bu işlemin devam ettiği bildiriliyor. Tam bu esnada Reuters haber ajansı Donetsk kentinde patlamalar olduğuna dair haberler yayınladı. Bu da Ukrayna ordusunun kenti hedef almaya devam ettiği anlamına geliyor.

Biden'in ortaya attığı "Rusya 16 Şubat'ta Ukrayna'yı işgal edecek" iddiasının yalan olduğunun ortaya çıkmasının hemen ardından yaşanan gelişmeler, ABD'nin Rusya'yı Ukrayna'ya saldırtıp bir savaş gerekçesi yaratmaya çalıştığı izle-

nimini güçlendiriyor. Ukrayna ordusunu Donetsk'e saldırtıp ardından "Putin'in Ukrayna'yı işgal edeceğini düşünüyorum. Donbass'ta Rusya yanlılarının provokasyonları sürüyor. Rusya işgale mazeret üretmeye çalışıyor." diye açıklama yapan Biden'ın yangına körükle gitme siyasetinde ısrarlı olduğu görülüyor.

Gerilim tırmanırken sahneye çıkan Ukrayna Dışişleri Bakanı Dmitro Kuleba, İngiltere ve Polonya ile üçlü işbirliği ittifakı kurduklarını ilan etti. Kiev'de düzenlenen basın toplantısına Kuleba ile birlikte İngiltere Dışişleri Bakanı Liz Truss'da katıldı. Ukrayna'da ABD'nin saldırgan köpeği gibi hareket eden İngiliz hükümetinin bakanı Truss, basın önünde yaptığı konuşmada "Ukrayna'ya destekte ön safta olmaktan gurur duyuyoruz" dedi.

Olayın ciddiyeti Rusya cephesinden yapılan hazırlıklardan da yansıyor. Donetsk ve Lugansk'ta genel seferberlik ilan edilmesi, sivillerin tahliyesinin başlatılması bölgede savaş ihtimalinin güç-

lendiğinin işaretlerinden biridir. Ukrayna sınırından binlerce asker çeken Rusya halen ABD ile diplomatik iletişimi sürdürüyor ama olası bir savaşa da hazırlık yapıyor. Son dönemde Ukrayna sınırına yakın bölgelerde yapılan askeri tatbikatlara ek olarak balistik füzelerin de kullanılacağı bir nükleer tatbikat yapılacağı bildirildi. Büyük olasılıkla ABD'nin planları hakkında fikri olan Putin yönetiminin attığı adımlar, savaş olasılığının göz ardı edilmediğine işaret ediyor.

Ukrayna'nın emperyalist savaş aygıtı NATO'ya alınmasını "kırmızı çizgi" ilan eden Rusya'nın bu konuda ciddi olduğu görülüyor. Zira Ukrayna'nın alınması durumunda Rusya'nın Karadeniz'den Baltık denizine kadar olan bütün sınırı NATO kuşatması altında olacaktır. Bundan dolayı Putin yönetimi ABD ile anlaşmaya varabilmek için Ukrayna'nın NATO'ya alınmayacağına dair güvence istiyor.

Gerilimin esas sebebi kuşkusuz ki Ukrayna değil, ABD'nin NATO ile Rusya'yı kuşatma planı ve buna karşın Rusya'nın bunu engellemek için seferber olmasıdır. Son gelişmeler çatışmaların kaçınılmaz olduğu izlenimini güçlendiriyor.

Çatışmaların bir savaşa dönüşüp dönüşmeyeceği ise, ABD ile suç ortaklarının Rusya'yı kuşatma planında ne kadar ısrarlı olacaklarına bağlı görünüyor.

NATO silah fabrikalarında grev

Romanya'nın Cugir kentinde, NATO'ya silah üreten silah fabrikalarında düşük ücretler ve kötü çalışma koşullarına karşı başlayan grevler sokak protestolarıyla devam ediyor.

İki üretim tesisi, merkezi başkent Bükreş'te bulunan devlete ait Romarm grubunun yan kuruluşlarıdır. Cugir'deki fabrikalarda NATO mühimmatının yanı sıra av silahları, otomatik ve yarı otomatik tabanca ve tüfekler de üretiliyor. Geleneksel tasarımı Kalaşnikoflar da burada üretiliyor.

Yaklaşık 2.000 işçinin çalıştığı iki fabrikada, Rumen basınında çıkan haberlere göre, işçiler yaklaşık 400 euro (2.000 Romanya Leyi) ücret alıyorlar.

Kapitalist dünyanın her yerinde ol-

duğu gibi Romanya'da da özellikle enerji fiyatlarındaki ciddi yükselişten etkilenen işçiler kazançlarının çoğunun yaşam maliyetleri tarafından tüketildiğinden şikayet ediyorlar. Agerpres gazetesi, 11 Şubat Cuma günü bir işçinin, "Elektrik için yeterli para yok, odun için yeterli para yok, çocuklarımızın okulda kalması için yeterli para yok" diyerek hayat pahalılığından şikayette bulunduğunu yazdı. İşçiler aynı zamanda daha iyi çalışma koşulları, zehirlenme durumunda tazminat, sıcak yemek ve sağlık sigortası masraflarının şirket tarafından üstlenilmesini istiyorlar.

14 Şubat Pazartesi günü yapılan görüşmelerde devlete ait şirketin yönetiminin yüzde 6,5'lik bir ücret artışı

teklifini reddeden işçiler, yüzde 30 ücret zammı istiyorlar. Şirket yönetimi, grevci işçileri oyalayarak grevi kırma manevrasının bir taktiği olarak, 25 Şubat 2022'ye kadar greve 'mola' verilip, kendilerine zaman tanınmasını istediler.

Ertesi gün yenilenen grevlerin de gösterdiği gibi, işçiler kapitalistlerin 'mola' oyunlarını boşa çıkartıp, grevlerini sokak gösteriyle birleştirdiler.

"Mola" manevrası karşılıksız kalan şirket yönetimi, her yerde olduğu gibi işçileri işten çıkarmakla tehdit etmeye başladı.

ABD emperyalizminin başı Joseph Biden'in "NATO'nun doğu kanadını güçlendirmek için" Ukrayna'nın komşusuna 1.000 ABD askeri göndereceğini açıklama-

masının ardından Romanya, geçtiğimiz haftalarda uluslararası savaş medyasının daha fazla ilgi odağı oldu.

Fakat aynı basın organları, işçilerin düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı başlattığı grev ve sokak protestolarından tek satır söz etmediler.

Washington ayrıca "NATO'nun toplu savunma pozisyonunu" güçlendirmek için "F-16" savaş uçaklarını Romanya'ya gönderdi.

Grevdeki işçilerin taleplerini duymazlıktan ve görmezlikten gelen NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, grevlerin başladığı gün, Rusya karşıtı duyguları harekete geçirmek için Romanya'nın Karadeniz'deki Köstence limanı yakınlarındaki Mihail Kogalniceanu hava üssünü ziyaret etmişti.

* Junge Welt'teki Almanca haber kaynak alınmıştır.

Sömürüye, baskıya, şiddete karşı direniş kazanacak!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Artık bir araya geldiğimizde normal bir sohbet konusu açamaz olduk. Konu ister istemez yaşam ve çalışma koşullarımızın ağırlığına, hayat pahalılığına, kadın cinayetlerine geliyor. İşyerinde, evde, sokakta düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, eksik yatan ya da yatmayan sigorta vb. sorunlar yetmiyormuş gibi bir de üstüne her gün daha da artan kadın cinayetleri, şiddet, taciz, tecavüz, çocuk istismarıyla cebelleşiyoruz. Dur durak bilmeyen bir sömürü ve şiddet döngüsünün içindeyiz.

Çalışma koşullarımız her gün daha da ağırlaşıyor. Kadın işçiler için yük iki katına çıkıyor. Bir yandan patronların açgözlülüğü, diğer yandan hakaretleri ve tacizler; bir yandan çalışma saatinin uzunluğu, diğer yandan aldığımız maaşın aynı gün erimesi... Ne yapacağımızı şaşırır olduk. Bu düzenbazlığa daha ne kadar sabredilir ki?

Günden güne sayısı gibi vahşeti de artan şiddet ve kadın cinayetleri de dayanılmayacak boyutlara ulaştı. AKP-MHP ittifakının, toplumu ve kadınları baskı altına alma politikasının bir parçası olarak faillere tutuksuz yargılamalar, iyi hal indirimleri gözü kapalı veriliyor artık. Bu daha ne kadar böyle sürüp gidecek?

İşçi ve emekçi kadınlar,

AKP ile sermaye sınıfının iş birliği ilk günden bu yana tüm gücüyle sürü-

yor. Son olarak pandemi ve ekonomik krizi bahane ettiler ve bizden çaldıkları milyonlarca lirayı kapitalistlerin cebine akıttılar. Biz günden güne yoksullaşırken, en temel ve en hayati ihtiyaçlarımızı bile karşılayamazken kapitalistler sınıfı servetini misliyle katladı.

Bize ne düştü bunun karşılığında? İşsizlik, yoksulluk, geleceksizlik, şiddet...

Bu haksızlığa hayır demenin zamanı gelmedi mi? Bu eşitsizliğe ve sömürüye, bu sömürü düzenine karşı işçi ve emekçi kadınlar olarak gücümüzü göstermezsek bizi ve çocuklarımızı daha beter günler bekliyor.

Birçok ilden onlarca fabrika ve işyerinden işçiler sefalet zamlarına, düşük ücretlere, sendikal örgütlenmenin engellenmesine karşı eylemler yapıyor, direnişe geçiyorlar. Kadın işçiler de Faplas ve Migros Depo başta olmak üzere bu direnişlerde en ön safta yer alıyor, mücadele ediyorlar. Bir yandan da şiddete,

tacize, istismara karşı eşit ve özgür bir yaşam için ülke genelinde on binlerce kadın alanları, sokakları dolduruyor. Şiddete, baskıya, sömürüye karşı en ön safta mücadele eden kadınlar, bizlere de yürünmesi gereken yolu gösteriyorlar.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Bu 8 Mart'ta bizleri yoksulluğun ve şiddetin en derinine iten patronlara ve bu sömürü sistemine karşı mücadeleyi büyütmenin tam zamanıdır. Direnişleri sahiplenmenin, geleceğimiz için, sefalet mahkum olmamak için yeni direnişler yaratmanın tam sırasıdır. Haklarımızın ve geleceğimizin elimizden alınmasına geçit vermemeye, kadın ve erkek insanca bir yaşam için sosyalizm mücadelesini hep birlikte büyütme!

Haramilerin saltanatını yıkmak için işçi-emekçi kadınlar bir adım öne!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

İEKK'den 8 Mart çağırısı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları 8 Mart faaliyetlerine başladı.

İşçileri, emekçileri 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü vesilesiyle mücadeleyi yükseltmeye çağıran İEKK şunları ifade etti:

"Haklarımızın ve geleceğimizin elimizden alınmasına geçit vermemeye, kadın ve erkek insanca bir yaşam için sosyalizm mücadelesini hep birlikte büyütme! Haramilerin saltanatını yıkmak için işçi-emekçi kadınlar bir adım öne! Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!"

AFİŞ ÇALIŞMASI

İEKK'nin "Haramilerin saltanatını yıkmak için işçi-emekçi kadınlar bir adım öne!", "Sömürüye, baskıya, şiddete karşı direniş kazanacak!" şiarlı afişleri Esenyurt ve Küçükçekmece'de yaygın olarak yapıldı.

Esenyurt köyiçi, tabela, depo güzergahında İEKK'nin 8 mart gündemli 6 mart'ta gerçekleştirilecek olan eyleme çağrı afişleri asıldı.

İkitelli Arenapark AVM, Atatürk Mahallesi, Küçükçekmece Söğütluçeşme Mahallesi, Sefaköy Halkalı Fabrikalar Caddesi'ne, Sefaköy merkez ve metrobüs çıkışına yapıldı.

Emekçiler afişlerle 6 Mart Pazar günü saat 15.00'de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda gerçekleşecek Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemine çağrı yapıldı.

KIZIL BAYRAK / ESENYURT, KÜÇÜKÇEKMECE

Aysel Tuğluk eylemlerine polis saldırısı

Ankara ve Mersin'de avukatların Aysel Tuğluk için yaptıkları açıklamaya polis saldırdı. Adli Tıp Kurumu'nun (ATK), demans teşhisi konulan ve sağlığı durumu kötüye giden Aysel Tuğluk için "ceza sorumluluğu tam" raporu vermesini, savunma yapıp yapamayacağı sorusuna yanıt vermemesini protesto etmek isteyen avukatlar Ankara ve Mersin'de polis saldırısına uğradı.

Ankara'da Sıhhiye Adliyesi önünde toplanan avukatlar darp edilerek ve biber gazı sıkılarak adliye içine itildi. Saldırı "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganları ile karşılandı. Avukatlar adına açıklamayı okuyan Avukat Nurdan Kılıç Tuğluk'un sağlığı durumunu ve yargılanma sürecini aktardı. ATK raporundaki hukuksuzluk-

lara değinen Kılıç şunları ifade etti:

"Aysel Tuğluk'un sağlık durumunun geldiği aşama, insan onuruna uygun koşullarda tedavisinin yapılabilmesinden uzak bir durumdur. Aysel Tuğluk'un sağlık durumu ortadayken ısrarla gereğini yerine getirmeyen, başta Adalet Bakanlığı olmak üzere bu durumu görmezden gelen tüm idari ve adli makamlar sorumludur."

Kılıç son olarak TBB ve barolara şu şekilde seslendi:

"Ankara Barosu'nun, bir kadın avukat olan Aysel Tuğluk için bugüne kadar sessiz kalması kabul edilemez. Ankara Barosu başta olmak üzere tüm baroları ve Türkiye Barolar Birliği'ni, Aysel Tuğluk ve onun nezdinde tüm hasta mah-

pusların yaşam hakkını savunmaya davet ediyoruz."

OTURMA EYLEMİNE SALDIRI

Özgürlük İçin Hukukçular Derneği (ÖHD) Mersin Şubesi de Aysel Tuğluk'a ilişkin ATK kararını protesto etti.

Mersin Adliyesi'nde yapılmak istenen açıklamaya polis engel olmaya çalıştı. Bunun üzerine avukatlar oturma eylemine geçti.

Oturma eylemi sırasında polis avukatlara biber gazı ve plastik mermilerle saldırdı.

Kadın hukukçular Adana, Van, Hakari ve İzmir'de de ATK'nın raporu ve Aysel Tuğluk'un tutukluluğunu protesto etti.

Eğitimde yaşanan çürümeyi hiçbir makyaj gizleyemez!

Eğitimin her alanında yaşanan çürüme özellikle ortaöğretim ve yükseköğretime geçiş sınavlarında daha net şekilde ortaya çıkıyor. Sınav sistemi öğrencilerin "başarılı" olup olmadıklarının bir ölçütü olmadığı için sınavların ardından yayınlanan veriler eğitim sisteminin adeta karnesi haline geliyor. Geçtiğimiz senenin Yükseköğretime Geçiş Sınavı'nın (YKS) ardından yayınlanan veriler tablonun ne denli vahim hale geldiğinin göstergesi olarak karşımızda duruyor.

2021 YKS sınavında, sınava girenlerin 217 bin 504'ü matematikte ve 312 bini de fen alanında sıfır çekti. Barajı geçen aday sayısı 2020 yılına göre 500 bin kişi düştü. 1 milyon aday sınavın ilk aşaması olan TYT'de baraj altı kaldı. Sınava giren 2 milyon 592 bin kişiden sadece 650 bini 4 yıllık bir fakülte tercihi yapabildi. Ek tercihlerde dahi hukuk ve tıp gibi bölümlerin kontenjanları boş kalırken, toplam kontenjanın sadece yüzde 6,2'si, önlisans bölümlerinde ise yüzde 25'i doldu. "Apartman üniversite" olarak adlandırılan ve pıtrak gibi çoğalan üniversitelerin kontenjanları dahi boş kaldı.

Durum böyle olunca AKP iktidarı da "çözüm" adı altında kendi çıkarları için yeni uygulamaları devreye sokuyor. YÖK Başkanı Erol Özvar geçtiğimiz günlerde YKS'de baraj uygulamasının kaldırıldığını

ve sınav süresinin 30 dakika daha uzatıldığını açıkladı. Açıklamasında adeta eğitimdeki çürümeyi itiraf eden Özvar, "Temel amacımız daha fazla adayın tercih yapabilmesidir" dedi.

"Eğitim-Öğretimde Kalite Hedefli Kararları" başlığı altında açıklanan bu yeni uygulamada eğitimdeki "kalitede"den ziyade her sene ortaya çıkan verilerin üstünü örtmek gibi bir hedefin güdüldüğü açık. Üstelik YÖK'ün 2018 yılında baraj

puanlarının yükseltilmesine ilişkin yaptığı bir açıklamada "Yükseköğretim süreçlerinde kalitenin yükseltilmesi adına önemli bir adımdır" ve "Barajın düşürülmesi eğitim kalitesini olumsuz etkiliyor" dediği de ortaya çıktı.

Bu kararın altında yatan nedenlerden biri de özellikle gençliği koyu bir geleceksizliğe sürükleyen ve oyları düşen AKP iktidarının seçim yatırımına gereksinim duymasındır. AKP bu yeni "müjdesi" ve

yaptığı çeşitli manipülatif açıklamaları ile gençlikten oy koparabilmenin derdine düşmüştür.

Barajın kaldırılmasını rekabetin azalacağı ya da elemeci uygulamaların son bulacağı şeklinde yorumlamak yanlış olacaktır. Zira sınav sistemi başlı başlına elemeci, rekabetçi ve alabildiğine niteliksiz bir uygulamadır. Gençlerin bu düzen sınırları içerisinde hayalini kurdukları geleceği belirlemeyi birkaç saate sığdırmak başlı başına elemeci bir uygulamadır.

Bugün gelinen yerde yükseköğretimde eğitimin niteliğinden söz etmek artık mümkün değildir. Her ile bir üniversite uygulaması, apartman üniversiteler, vakıf üniversitelerinde yaşanan artış AKP'nin üniversitelere dönük pespaye uygulamalarından yalnızca birkaçını oluşturmaktadır. AKP iktidarı kendi dinci-gerici politikaları ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda eğitimi adeta yapboz haline getirmiştir. Ne var ki süslü cümleler ile gerekçelendirdikleri hiçbir yeni uygulama eğitimde yaşanan çürümenin önüne geçemez.

Adeta birer işletme haline getirilen eğitim kurumlarına mahkum edilen ve geleceksizleştirilen gençliğin öfkesi diğer toplumsal katmanlar ile birleştiğinde er ya da geç düzenin sonunu getirecektir.

M. NEVRA

Gençlik örgütleri Farplas işçilerine ziyaret gerçekleştirdi. Devrimci Gençlik Birliği, direnen Migros Depo işçileri ile dayanışmak için kasa kilitleme eylemi yaptı. Bunun yanı sıra direnişlerini sürdüren çeşitli yerlerdeki işçiler için İstanbul'da yazılama faaliyeti gerçekleştirdi.

GENÇLİK ÖRGÜTLERİNDEN FARPLAS İŞÇİLERİNE ZİYARET

Farplas patronun dayattığı sefalet ücretine ve sendikal haklarının gasp edilmesine karşı direnişe geçen ve işgal sonrasında işten atılan işçilerinin direnişi kararlılıkla sürüyor. Farplas direnişine dayanışma ziyaretleri de devam ediyor.

Gençlik örgütleri, "Gençlik direnen Farplas işçisinin yanında!" diyerek 12 Şubat günü ziyaret gerçekleştirdi. Direniş alanına "Gençlik direnen Farplas işçisinin yanında!" ozalitini açarak yürü-

Gençlik direnen işçilerin yanında

yen gençlik örgütleri, yürüyüş boyunca "Zafer direnen işçilerin olacak!", "Gençlik direnen emekçinin yanında!", "Direne direne kazanacağız!", "Farplas işçisi yalnız değildir!", "Genel grev genel direniş!" sloganlarını sıklıkla attı.

Yürüyüşün ardından direniş alanına gelen gençlik örgütleri adına söz alındı. Yapılan konuşmada Farplas işçilerinin verdiği mücadelenin haklı ve meşru olduğu ve gençliğin de direnen Farplas işçilerinin yanında olduğu ifade edildi. Konuşmanın ardından hep birlikte halaylar çekildi ve akşam vardiyasındaki işçilere sesleniş yapıldıktan sonra ziyaret sonlandırıldı.

Eylemde imzası olan gençlik kurum-

ları: Devrimci Gençlik Birliği, Dev-Güç, Öğrenci Faaliyeti, Özgürlükçü Gençlik, HDP'li üniversiteliler, Kaldıraç Üniversitesi, SGDF

DGB'DEN MİGROS İŞÇİLERİ VE DİRENEN İŞÇİLERLE DAYANIŞMA FAALİYETLERİ

Devrimci Gençlik Birliği, direnişlerinin 11. gününde olan Migros Depo işçileri ile dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

Avcılar'da bulunan 3M Migros'ta kasa kitleme eylemi gerçekleştiren DGB, ajitasyonlar ile işçi düşmanı Migros'u boykot etmeye çağırdı. Markette alışveriş için bulunan birçok kişi eyleme destek vererek alışveriş gerçekleştirilmeden

marketten çıkış yaptı.

Yapılan konuşmada 257 işçisinin sefalet dayatmasını ve kölece çalışma koşullarını kabul etmedikleri için haksız bir şekilde işten atıldıkları ifade edilerek boykot çağrısı yapıldı.

DGB DİRENEN İŞÇİLERİN SESİNİ TAŞIDI

Devrimci Gençlik Birliği, İstanbul'da gerçekleştirdiği yazılama ile direnişlerin sesini taşıdı. Farplas, Migros Depo ve Aliağa gemi söküm işçilerinin sesinin taşındığı yazılama faaliyeti Avcılar ve Kadıköy'de çeşitli yerlere yapıldı.

"#Migrosdepo, #Farplas #Demir-Söküm Zafer direnen işçilerin olacak!", "Farplas'ta direniş kazanacak!", "Aliağa'da demir söküm işçileri kazanacak!", "Aliağa demir söküm de direniş var!" şiarlı yazılama bir çok noktada yapıldı.

AB'nin kapı bekçileri göçmenlere zulümde yarışıyor

Kapitalizmin kötülükleriyle kuşatılmış dünyada göç olgusu ve göçmen ölümleri son bulmuyor. Kapitalist dünyada askeri, siyasi, dinsel, ekonomik, çevresel bin bir musibet nedeniyle göçler devam ediyor. Göç edenler içinde en savunmasız kesimleri düzensiz, "kaçak" göçmenler oluşturuyor. İnsan tacirlerinin eline düşüyor, sınırlarda yakalanıp insanlık dışı kamplarda tutuluyorlar. Bu kamplarda insanlık onuruna aykırı muamele görüyor, en temel ihtiyaçlardan dahi mahrum bırakılıyorlar. Yeni bir yaşam umuduyla çıkılan yollarda darp, işkence ve cinayetlerle boğuşuyorlar.

Göçmenlere yönelik yoğun şiddet görüntülerinin yaşandığı yerlerden biri de Avrupa'ya göç kapısı olan Türkiye-Yunanistan sınırlarıdır. AB'nin fonladığı Avrupa Sınır ve Sahil Koruma Teşkilatı (Frontex) güçleri göçmen kabilelerini birer gazlı müdahalelerle engelliyor, hatta göçmenlerin üstlerine ateş açıyorlar. Bu saldırılarda pek çok insan yaşamını yitirmektedir.

Yakın zamanda yine Meriç üzerinden Yunanistan sınırını geçmeye çalışan göçmenler vahşi bir şekilde hayattan koparıldılar. Söz konusu insanlar önce Yunan güçleri tarafından darp edildiler, üzerleri soyularak Türkiye sınırına itildiler. Soğuk kış koşullarında, Edirne dolaylarında donarak can verdiler. Suriye, Pakistan, Afrika, Nepal, Afganistan, Bangladeş gibi çeşitli ülkelerden gelen 19 göçmenin maruz kaldığı bu vahşet emperyalist dünyanın eseridir.

Avrupa Birliği, güncel planda göçü kendi sınırları dışında tutma politikası izliyor ve bu çerçevede her yol ve yöntemi mubah sayıyor. Müsebbibi olduğu göçleri kendi belirlediği ülkelere yönlendiriyor ve bu ülkeleri düzensiz göçlere karşı teyakkuz halinde tutuyor. Geri Kabul Anlaşması gereğince AB'nin göçmen politikasını aktif bir şekilde yürütmeye çalışan ülkelere biri de Türkiye'dir. Türk devleti, göçmenlere yönelik insanlık dışı muamelede bulunmakta, suç işlemektedir. Türkiye-Yunanistan, Türkiye-Bulgaristan sınırları, AB'nin hizmetindeki her üç ülkenin de ortaklığında göçmen avının yapıldığı sahalar dönüşmüştür. Yunanistan, Türkiye, Bulgaristan sınırlarına dikenli teller ve duvarlar örülerek göçmen hareketliliği engellenmeye çalışılırken,

Akdeniz kıyılarında askeri birlikler devreye sokulmakta, deniz hareketleri gerçekleştirilmektedir. AB'nin dış sınırları, sınır ve sahil güvenlik birimlerince sıkı sıkıya kapalı tutulmaktadır. Frontex'in sınır muhafız sayıları sürekli artırılmakta, görev kapsamı genişletilmektedir.

2015 yılında Akdeniz'de 1.200 mültecinin yaşamını yitirmesi, AB'nin düzensiz göçü engellemek için başvurduğu bu yöntemlerin sonucudur. Hakeza Ege Denizi'ndeki geri itmeler ve yaşanan can kayıpları da öyle. Sınırı geçmeye çalışılan göçmenleri "güvenli" olarak belirtilen ülkeye geri itmek, emperyalistlerin ve onların hizmetindeki taşeronların üzerinde anlaştıkları bilinçli bir politikadır. Göçmenlerin darp edilmesi, işkence görmesi, ellerindeki her şeye el konularak soyulmaları, botlarının batırılıp denizin ortasında bırakılmaları, ölüme terk edilmeleri ve öldürülmeleri de bu politikaların ürünüdür. 2020-2021 yılları arasında şiddet kullanılarak denizden ve karadan geri itilenlerin sayısı 30 bini geçkindir. Göçmen ölümlerine her geçen gün yenileri eklenmektedir.

Ege'nin her iki yakası ölüm saçarken Türkiye'nin Edirne'deki ölümlere dair yaptığı açıklamalar riyakarcadır. Yunanistan'ın gerçekleştirdiği vahşete, AB'nin kapı bekçisi olarak Türkiye de ortaktır.

Türkiye'nin göçmen meselesini birçok şekilde istismar ettiği bilinmektedir. AKP iktidarı bu konuda oldukça pişkin

davranmaktadır. AKP yönetimindeki Türk devleti, AB kesenin ağzını açsın diye göçmenleri bir şantaj malzemesine dönüştürmekte ve yanı sıra çeşitli ülkelere yönelik ırkçı politikaların unsusu olarak kullanılmaktadır. AB fonları karşılığında göçmen deposu olmak, sermayenin tek adam rejimi için aynı zamanda ucuz işgücü kaynağına sahip olmaktır. AKP'lilerin göçmenlerin, özellikle sayıları bir hayli artan Suriyelilerin ucuz işçilikle ekonomiyi ayakta tuttuklarına yönelik pişkin açıklamaları hatırlanacaktır. Türkiye'de 27 Ocak 2022 verilerine göre kayıt altına alınmış geçici koruma altındaki Suriyeli sayısı 3 milyonu aşkındır (Mülteciler Derneği'ne göre 3 milyon 736 bin 91 kişi). Sayının daha fazla olduğu ise herkesin malumu.

Yunan güçleri tarafından yapılan vahşete, tek taraflı insanlık dışı tanımlaması yapan Türkiye'nin ülke içindeki mültecilere yönelik sicili ise katbekat bozuktur. İşçi ve emekçilerin yaşamlarının çekilmez hale getirildiği Türkiye'de göçmenler/mülteciler insanlık dışı yaşam ve çalışma koşullarına misliyle mahkum edilmekte, dahası korkunç katliam ve cinayetlere kurban gitmektedir.

Yakın zamanda İstanbul Güngören'de merdiven altı bir tekstil firmasında çalışan Suriyelilerin başına gelenler bunun bir kanıtıdır.

Patlamanın yaşandığı atölyede tuvallette kilitli bulunan 5 Suriyeli işçi yana-

rak, dumandan zehirlenerek can vermiştir. Sadece geçen yıl 94 mülteci/göçmen işçi hayatını kaybetmiştir.

Kayıt dışı çalıştırılmak, çalışma alanlarında yanarak, zehirlenerek, boğularak ölmek, ırkçı saldırılarda yaşamını yitirmek, göçmenlerin Türkiye'de yaşadığı vaka-i adiyeler sayılmaktadır.

AKP rejiminde çalışma ve yaşam koşulları gittikçe sınırlanan işçi ve emekçiler iktidar ve düzen muhalefeti tarafından çeşitli çıkarlar doğrultusunda göçmenlere karşı sistematik olarak kısırlanmakta, düşmanlığa sevk edilmektedir.

Halbuki iş cinayetleri ve kazaları, taciz-şiddet-ölüm oranları bu kesimlerin işler acısı durumunu ortaya koymaktadır. Gittikçe tırmanan hayat pahalılığı, işsizlik ve açlıkta göçmenler çok daha dezavantajlı kesimi oluşturmaktadır. Bu tablodan çıkaracağımız sonuç bellidir.

Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak ırkçı politikalara alet olmamalı, kendi ezilmişliğimizin de kaynağı olan emperyalist politika, savaş ve anlaşmalara karşı hep birlikte mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Mülteci-göçmen olgusuna işçilerin birliği-halkların kardeşliği temelinde bakmalı ve buna uygun hareket etmeliyiz. Bu çerçevede, ezilenlerin erdemi olan dayanışmayı acil bir şekilde yükseltelim.

Emperyalist-kapitalist ülkelerin sınıf birliğine karşı mülteci sınıf kardeşlerimizle örgütlü birliğimizi güçlendirelim.

“Hele ulaşa ulaşa, Ulaş benzerdi güneşe...”

Devrim tohumları yeşerecek yeni Ulaşlarla!

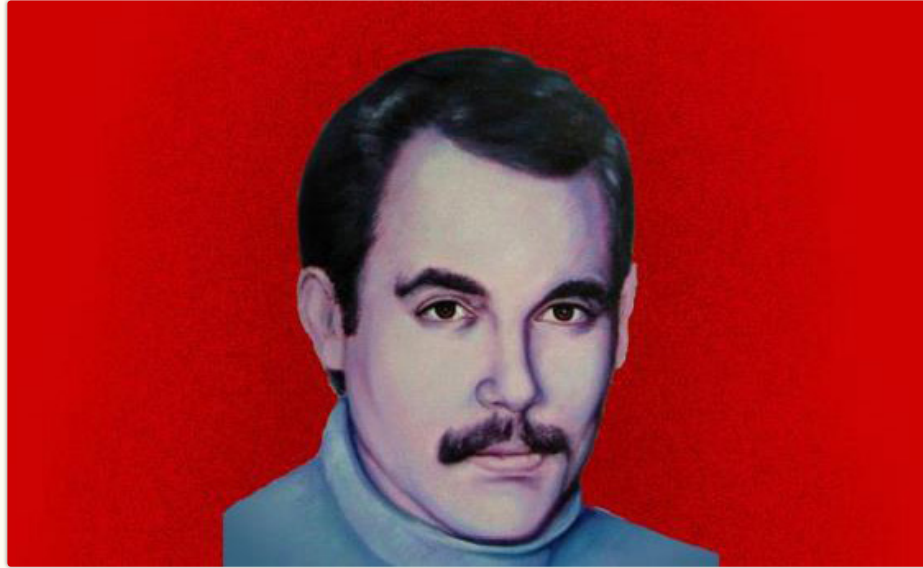
Devrimci hareketimizin tarihinde nice yiğit devrimci, işkencede, darağacında, sokak ortasında sermaye devleti tarafından katledildi. Ulaş Bardakçı da bu yiğit öncü devrimcilerden biriydi.

68 kuşağının yiğit devrimcilerinden olan Ulaş Bardakçı, 1947 yılında Nevşehir'in Hacibektaş ilçesinde yaşama gözlerini açar. Doğduğu bu emekçi diyarında ilk ve ortaöğretimi tamamladıktan sonra üniversiteyi kazanır ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde (ODTÜ) eğitimine başlar.

1960'lı yıllarda başlayan ve giderek ivme kazanan devrimci bir hareketlilik döneminde ODTÜ'ye giren Ulaş Bardakçı, o atmosferde devrimci mücadele ile tanışır. Türkiye İşçi Partisi çatısı altında Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun (FKF) kuruluş tartışmalarına aktif bir şekilde katılır. Gelişen gençlik hareketi FKF'nin sınırlarını aşmış yeni bir arayışa girdiği süreçte, birleşik, kitlesel bir gençlik hareketi yaratma çabasıyla inşa edilen Dev-Genç'in kuruluşunda da büyük emek harcar Ulaş.

Dev-Genç saflarında mücadele ettiğinde birçok eylemde en ön saflarda yerini alan Ulaş Bardakçı, 6 Ocak 1969'da ODTÜ'ye gelen 'Vietnam kasabı' lakaplı dönemin ABD Ankara Büyükelçisi Robert Komer'in arabasının yakılması eylemine anti-emperyalist mücadele bilinciyle katılır.

Dev-Genç'in bağrından çıkan üç devrimci örgütün kuruluş sürecinde de yer alan Ulaş Bardakçı, Mahir Çayan ve diğer yoldaşları ile birlikte aynı çizgiyi be-

nimser ve Türkiye Halkın Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin (THKP-C) kuruluşunda aktif rol oynar.

Düzenin sınırlarını aşarak kurulan devrimci yapıyı ve devrim mücadelesini ileriye taşıyabilmek için büyük çaba harcayan devrimcilerden biri olan Ulaş Bardakçı, dönemin devrimci kuşağında belirgin olan siper yoldaşlığı, devrimci cüret, davaya adanmışlık gibi nitelikleri kişiliğinde birleştirdiğini pratiği ile gösterir.

THKP-C militanları, devrimci tutsakların serbest bırakılmasını sağlamak amacıyla İsrail İstanbul başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçırma eylemine katılır. Talepleri yerine getirmeyen sermaye devletinin sola karşı genel saldırıya geçmesi üzerine İsrail konsolosu Efraim Elrom cezalandırılır.

İsrail konsolosun kaçırılması ve öl-

dürülmesinin ardından süre avını hızlandıran sermaye devleti 1971 yılının 17 Mayıs'ında Ulaş Bardakçı ve yoldaşlarını tutuklayıp Maltepe Hapishanesi'ne kapatır. Devrim davasını sürdürebilmek adına giriştikleri özgürlük eyleminde, THKP-C'den Mahir Çayan, Ziya Yılmaz ile THKO'dan Cihan Alptekin ve Ömer Ayna ile tünel kazarak 29 Kasım 1971 günü Maltepe Hapishanesi'nden firar eder.

Hapishane firarından sonra devrimci mücadeleyi kaldığı yerden sürdürmeye devam eder. Beş devrimci tutsağın hapishaneden kaçması ve mücadeleyi gündün güne daha da büyütmesine karşı sermaye devleti saldırılarını artırır.

19 Şubat 1972, gece saat 03.00'da Fındıkzade polislinin Kısmet Apartmanı'na yaptığı ilk baskında Ziya Yılmaz, Şerafettin Serdar, Osman Cahit İyigün, Hüseyin Özkan, Safiye Özkan ve Lâle De-

dealp gözaltına alınır.

Sabah saat 07.00'de ise Ulaş Bardakçı'nın Arnavutköy'de kaldığı eve polis tarafından ikinci baskın gerçekleştirilir. Polisin teslim ol çağrısına karşı Ulaş Bardakçı mavzeriyle yanıt verir ve direnir. Evin arka bahçesinden çıkarken eli kanlı katiller tarafından kurşunlanarak ölümsüzler kervanına katılır.

Ulaş Bardakçı ve 68 kuşağının yiğit devrimcileri ile ölümsüzler kervanına uğurladığımız devrimcilerdeki belirgin ortak özellikler, devrimci mirasımızın birer parçasıdır artır:

Düzene karşı devrim bilinciyle hareket etme cüreti, siper yoldaşlığı, devrim davasına adanmışlık ve gerektiğinde bu onurlu dava için yaşamını feda etmekten kaçınmamak...

Katledilen her devrimcinin yaşamına baktığımızda bizlere bırakılan onurlu ve yükseklerde dalgalandırılması gereken devrim bayrağını görüyoruz.

O bayrağı, kapitalist sistemin ve faşizmin burçlarına dikmenin, ölümsüzlüğe uğurladıklarımızın bizlere bıraktığı mücadeleyi daha da yükseltmenin sorumluluğunu duyuyoruz.

Onlardan aldığımız bayrağı yükseklerde dalgalandırmak, gelişen sınıf mücadelesini ve devrim davasını ileriye taşımak, katledilen her devrimcinin hesabını sormak için mücadelemiz devam ediyor.

Katledilişinin 50. yılında 68 devrimci kuşağının yiğit önderlerinden olan Ulaş Bardakçı'nın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

K. SÖNMEZ

Suruç Katliamı'nda yaşamını yitirenler anıldı

Suruç Aileleri İnisyatifi, Suruç Katliamı'nın 79. ayında Kadıköy'de bulunan Halitağa Caddesi'nde eylem yaparak katliamda yaşamını yitirenleri andı.

Eylemde basın metnini Suruç yaralılarından Koray Türkay okudu ve geçen günlerde görülen duruşmaya atıf yaptı. Türkay açıklamada şunları söyledi:

“Özet olarak 21 duruşmadır verdiği-miz mücadele sonucunda bazı taleplerimizi görüşülmeye başlandı. Mahkeme heyeti değiştirildiğinde söylemiş-tik bir kez daha yineliyoruz. Mahkeme heyeti değiştirerek gerçek sorumluları gizleyemezsiniz. Katliam dosyasının açıldığı gündün bugüne kadar dile getirdiğimiz

taleplerimizi her koşul altında yinelemeye devam edeceğiz.”

Suruç Aileleri İnisyatifi, Suruç gazileri ve tanıklarının taleplerini Türkay şöyle sıraladı:

“-Olay yerini gören kamera kayıtları aradan 6 yıl geçmesine rağmen dosyaya konulmuş değil. Kamera görüntülerinde hala yaklaşık 5 saatlik eksik görüntü var. Bu görüntülerin dosyaya konulmasını istiyoruz.

-Görevi ihmal ve kötüye kullanmak suçlarını işleyen polisler Ahmet oğuz Davarcı ve Ali Koçak yargılandıkları davalarından ceza aldılar. Ancak Ahmet oğuz Davarcı'nın verdiği ifadede görevi kötüye kullandığını söylediği amirleri hakkında hiçbir soruşturma açılmadı.

Biz o gün sorumluluğu olan diğer polislerin de tespit edilerek yargılanmalarını istiyoruz.

-79 aydır bu taleplerle adalet müca-

delesi yürütüyoruz. Katliamın arkasındaki perde aralanıncaya kadar mücadelemize devam edeceğiz.

-33 düş yolcumuzdan Nazegül Bahar Boyraz'ın eşi Bayram Boyraz'ın aracına silahlı saldırı düzenlendi.

Bayram Boyraz'ın aracının arka camındaki yazılı olan adalet yazısı saldırının hedefi oldu. Suruç ailelerimize yapılan saldırılara bir yenisi eklenmiş oldu.

Bayram Boyraz'a yönelik yapılan bu saldırıyı kınıyoruz. Bu saldırıyı yapan kişi ya da kişilerin bir an önce açığa çıkarılmasını ve cezalandırılmasını istiyoruz.”

HDP'li Musa Piroğlu'nun konuşmasının ardında oturma eylemi yapıldı.

**Haramilerin
saltanatını
yıkmaq için**

**işçi-emekçi
kadınlar
bir adım öne**

f [isci.emekci.kadin.komisyonlari](https://www.facebook.com/isci.emekci.kadin.komisyonlari)

İEKK

**İşçi-Emekçi
Kadın Komisyonları**